

33

ลาภหาย:

วันลอยตัวมาถึงหน้าถ้ำค้างคาว เมื่อเข้าไปใกล้ปากถ้ำก็พบ
ปัญหาใหญ่ทันที

“อ้อ! เหม็นสุดๆ ไปเลย ถ้าเข้าไปยังจิ้งไม่ไหวแน่ อริสช่วยติดต่อดี
ริสซะให้หน่อย” วันเอามือป้องจมูกทันทีที่ได้กลิ่นจากภายในถ้ำ

“เจ้านายมีอะไรให้ริสซะรับใช้คะ หรือจะรับของกินเล่น ริสซะทำให้
เยอะเลยคะ” ริสซะทักทายเจ้านายที่ติดต่อมาจากทันที

“ในถ้ำนี่คงกินอะไรไม่ลงหรอกครับ ริสซะ เพราะมันเหม็นมากเลย
ริสซะช่วยดูในห้องเก็บของหน่อยนะครับว่ามีผ้าปิดปากหรือเปล่า” วัน
ถามริสซะพลางลอยตัวถอยออกมาจากปากถ้ำ

“ไม่มีคะ แต่ริสซะสามารถตัดให้ได้ เพียงแต่ตอนนี้ไม่มีหนังสัตว์
เหลืออยู่เลยคะ เพราะเขาไปส่งควอสร้านไอเทมกับนำไปทำเก้าอี้สำหรับ
อ่านหนังสือจนหมด เจ้านายคงต้องไปหาหนังสัตว์มาเพิ่มแล้วละคะ”
ริสซะรายงานการตรวจค้นคลังไอเทมทั้งหมดที่อยู่ในห้องเก็บของให้
เจ้านายฟัง

“จ้ะริสซะใช้หนังมังกรตัดได้ไหม ผมมีอยู่ผืนหนึ่งพอดีเลย” วัน

ถามพลางส่งหนึ่งมังกรสมุทรไปให้ริสะ

“ได้ค่ะ ริสะตัดเย็บจากวัสดุอะไรก็ได้ได้ทุกชนิดค่ะ” ริสะตอบ

“หนึ่งมังกรสมุทรน่าจะเอาไปทำผ้าคลุมมากกว่านะคะ ทำเป็นผ้าปิดจมูกมันดูไม่คุ้มค่าเท่าไรค่ะ” อริสรีบหัวงันที เพราะถ้าเจ้านายใส่ผ้าคลุมหนึ่งมังกรสมุทรคู่กับชุดเกราะมังกรสมุทรจะต้องดูดีมากชิ้นแน่ๆ และแผนการลดความจั้นจะดำเนินไปได้สะดวกกว่าการใส่เสื้อคลุมยาจกแบบนี้

“ผมว่าความคุ้มค่าของสิ่งของอยู่ที่เราสามารถเชื่อมั่นได้ในยามจำเป็นมากกว่าเก็บเอาไว้ในะครับ อีกอย่าง ผมขี้เกียจย้อนกลับไปหาหนังสือตัวชนิดอื่นนะครับ มันเหนื่อย” วันตอบกลับ

“มาสเตอร์ยังไม่เหนื่อยค่ะ ค่าความอึดยังเต็มอยู่” อริสรายงาน

“เสร็จแล้วค่ะ เจ้านาย” ริสะแจ้งให้เจ้านายทราบพร้อมส่งผ้าปิดปากมาทางช่องเก็บของ

“ขอบใจนะครับ ริสะ เร็วมากเลย” วันขอบใจริสะพร้อมหยิบผ้าปิดปากขึ้นมาดู

“ริสะ สามารถจัดการไอเทมของเจ้านายทุกอย่างได้ทันทีค่ะ” ริสะตอบ

ผ้าปิดปาก หนึ่งมังกรสมุทร (ผู้สร้าง ริสะ)

สามารถกรองกลืนอับขึ้นได้ 100%

ความสามารถพิเศษ : ปล่อยกลืนทะเลอ่อนๆ เพื่อความผ่อนคลายได้

“มันเยี่ยมมากเลยละ แถมมีกลิ่นทะเลไว้คอยกลบกลิ่นเหม็นด้วย” เมื่อวันอ่านคุณสมบัติของผ้าปิดปากแล้วก็รีบสวมทันที

“เพราะมังกรสมุทรอาศัยอยู่ในทะเลจึงมีกลิ่นของทะเลติดมา ทำให้สามารถดึงดูดคุณสมบัตินี้ออกมาได้ค่ะ” วิสาตอบด้วยความเขินที่เจ้านายชม แต่พองยหน้าขึ้นมา หน้าจอก็ดับไปแล้ว

“เจ้านาย เอาอีกแล้วอะ”

วันลอยตัวเข้าไปในถ้ำ จากนั้นก็ยื่นมือขวาขึ้นมา จินตนาการถึงอาวุธที่จะสร้างแล้วกล่าวออกมาว่า

“อริส เบ็ดตกปลา”

ภูตอาวุธอริสหายไปและปรากฏเบ็ดตกปลาความยาวหนึ่งเมตร ในมือขวาของวัน ปลายตะขอของเบ็ดลอยขึ้นและวนรอบตัวครู่หนึ่ง ก่อนจะหยุดลง

เมื่อวันมองไปรอบตัวก็พบแหทรงกลมซึ่งถักจากเอ็นเบ็ดตกปลาขนาดเล็กมากจนมองด้วยตาเปล่าแทบจะไม่เห็น ตัวแหมีรัศมีห่างจากวันสามเมตรโดยความถี่ของการถักของด้านบนกับด้านข้างจะค่อนข้างถี่กว่าด้านล่าง วันฉีกพลังธาตุลมเพื่อเพิ่มความคมให้แก่เส้นเอ็น และพลังธาตุดินเพื่อจะชดเชยจุดซับซ้อนเสี่ยงที่ค้างคาพลอยออกมากระทบ จากนั้นก็หยิบโล่ขนาดใหญ่ออกมาสั่งให้มันลอยอยู่บนหัว และหยิบหินแสงออกมาจ่ายธาตุแสงลงไปสำหรับแสงสว่างระหว่งการเดินทาง

เมื่อวันลอยตัวเข้าไปในถ้ำได้สักครู่ก็มีค้างคาวฝูงใหญ่บินเข้ามาโฉบตืออย่างรวดเร็ว โดยพวกมันมองไม่เห็นหรือสัมผัสได้ถึงแหเส้นเอ็นที่อยู่รอบตัวของวัน ทันทีที่พวกมันสัมผัสกับเส้นเอ็นก็ขาดเป็นชิ้นๆ ตัวที่โฉบตือจากด้านบนก็มีสภาพไม่ต่างกัน เศษค้างคาวหล่นลงกระทบกับโล่แล้วไหลไปตามความโค้ง ก่อนจะตกลงไปด้านล่าง ส่วนวันนั้นก็ลอยตัวเข้าไปในถ้ำเรื่อยๆ

“สรุปว่าค้างคาวพวกนี้ไม่ได้ดูเลยว่่าเพื่อนๆ เข้ามาตายแบบไหน

ก็ยักบุกเข้ามาแบบเดิมๆ อยู่ได้ ยังกินะที่มีผ้าปิดจมูกที่ริสจะทำให้ ไม่มีกลิ่นเลือดหรือกลิ่นค่างควาหลุดเข้าจมูกเลยสักนิด” วันพูดกับอริส

“แต่อริสว่า เราน่าจะไปหาหนังบอสตัวอื่นมาทำเป็นผ้าปิดปากมากกว่านะคะ” อริสยังเสียดายหนังมังกรสมุท เพราะเจ้านายไม่ได้สั่งไว้ว่าให้ทำที่ผืน ริสจึงเอาหนังมังกรสมุทไปทำผ้าปิดปากจนหมด

“แต่ถ้าเป็นหนังสัตว์ชนิดอื่นจะไม่มีกลิ่นทะเลนะ กลิ่นนั้นระดมแล้วรู้สึกสบายใจมากเลยละ” วันว่าแล้วลอยตัวต่อไป

ณ ห้อง GM

“นายเห็นเหมือนฉันหรือเปล่า เซน” รองอริสถาม

“ฉันก็ดูจอดีกับนาย แล้วจะเห็นไม่เหมือนกันได้ไง หมอนี่ใช้ความเร็วของค่างควาฆ่าตัวมันเอง เรียกว่าไม่ต้องทำอะไรเดินผ่านไปแบบสบายๆ และนายก็ไม่ต้องมาเล่นมุกเดิมที่ว่าเห็นพรมแดงรอยด้วยกลิ่นกุหลาบหรือกนะ มันเก่าไปแล้ว” รองเซนตอบพลางมองค่างควาที่เหมือนแมลงเม่าบินเข้ากองไฟ พวกมันตายไปเรื่อยๆ

“เปล่า ฉันไม่ได้เห็นแบบนั้น ฉันเห็นกลางหาวนะยังไงก็ไม่รู้ ตาขวามันกระตุกๆ มาตั้งแต่หมอนี่เข้าไปในถ้ำแล้ว” รองอริสตอบ

“นายก็คิดมากเกินไป ก็เห็นอยู่ว่ารอบนี้เข้าไปแบบไม่ได้ทำอะไรเสียหาย อีกอย่างตอนนี้เราก็กดแบ็กอัปเตรียมไว้เรียบร้อยแล้ว ต่อให้ถล่มลงมาทั้งถ้ำ เราแค่กดปุ่มเดียว ทุกอย่างก็กลับคืนมาเป็นเหมือนเดิมแล้วนายจะคิดมากไปทำไม” รองเซนปลอบ

“เออ มันก็จริง แต่ยังไงก็อดกังวลไม่ได้ยู่ดีนะ” รองอริสก็กล่าว พลางถอยไปนั่งดูที่จอมอนิเตอร์ต่อโดยยังคงจับตาข้างขวาเอาไว้

ภายในเกม

วันลอยตัวให้ค้างคาวเข้ามาตายเรื่อยๆ จนเลยจุดที่ค้างคาวอยู่ เมื่อถึงสุดทางก็เห็นค้างคาวตัวใหญ่กว่าห้าเมตรห้อยหัวอยู่ด้านหน้า อริสรายงานว่า

“มาสเตอร์พบบอสค้างคาวเลเวล 90 จากการตรวจสอบพบว่า เป็นค้างคาวที่ใช้ความเร็วในการโจมตีเหมือนกับค้างคาวตัวอื่นๆ แต่มีสกิลคลื่นเสียงสังหารที่ป้องกันได้ยาก เพราะเป็นการโจมตีด้วยคลื่นเสียง ปกติจึงใช้โลในการป้องกันคะ”

เมื่อบอสค้างคาวเห็นมนุษย์เข้ามาก็รู้ได้ทันทีว่า ลูกน้องของมันคงถูกฆ่าทิ้งไปเป็นจำนวนมากแล้วเป็นแน่ มันจึงพุ่งเข้าโจมตีด้วยความโกรธอย่างรวดเร็ว พร้อมกับเตรียมใช้สกิลคลื่นเสียงสังหารกับมนุษย์ตรงหน้าทันทีที่ได้ระยะโจมตี แต่แล้วมันก็ต้องแปลกใจที่ตัวมันค่อยๆ ร่อนต่ำลงเรื่อยๆ เมื่อมองดูรอบๆ ก็พบว่าตัวมันได้ขาดออกเป็นชิ้นๆ เหลือแต่ส่วนหัวที่กำลังตกลง และสติของมันก็ดับไป

“มาสเตอร์ฆ่าบอสค้างคาวเลเวล 90 ได้รับค่าประสบการณ์ 603,000 ได้รับเขี้ยวบอสค้างคาว 2 ชิ้น ได้รับผงปีกค้างคาว 1 ห่อ ได้รับเงิน 112,345 Gold คะ”

“มาสเตอร์ทำภารกิจรวบรวมเขี้ยวบอสค้างคาว 2 ชิ้น และเขี้ยวค้างคาว 10,000 ชิ้นสำเร็จ ได้รับรางวัลเป็นตำราสกิลคลื่นเสียงสังหารคะ”

วันเรียกเส้นเอ็นที่ซึ่งอยู่ตรงผนังถ้ำที่บอสค้างคาวบินผ่านเมื่อครู่กลับมา หลังจากแน่ใจว่าไม่มีมอนสเตอร์อยู่แถวนี้อีก ทั้งพื้นที่ข้างหน้ายังเป็นทางตัน วันจึงสั่งให้อริสกลับเป็นภูตอาวู

สกิลคลื่นเสียงสังหาร

ปล่อยคลื่นเสียงออกไปโจมตีศัตรู ความแรงขึ้นอยู่กับระยะห่าง และพลังพิเศษที่ใช้

ณ ห้อง GM

“จบซะที หมอนี่เข้าไปถึงด้านในของถ้ำค้างคาวและปราบบอส ค้างคาว ได้ของรางวัลสำหรับนักล่าที่ล่ามอนสเตอร์ได้เร็วเป็นอันดับหนึ่งไปครองจนได้ ที่สำคัญคือไม่มีอะไรเสียหายด้วย” รองเซนพุดขึ้น หลังจากวันฆ่าบอสค้างคาวเสร็จ

“แต่มันจะจบแค่นี้หรือ ทั้งที่ผู้บริหารท่านถึงกับสั่งไว้ว่าให้เรียกทันทีที่หมอนี่เข้าไปในถ้ำเนี่ย” รองโซเดี่ยสงสัย

“พวกเราก็เห็นเหมือนกันนี่ว่ามันเป็นทางตัน และด้านหน้ามันก็เป็นผนังถ้ำธรรมดา ไม่มีทางลับที่ไหน” รองเซนตอบพร้อมมองไปยังอริกซ์ที่ยังคงจับตาขวาไม่เลิก “ไม่รู้จะกังวลอะไรนักหนา ดุยงังมันก็จบแล้ว แกรมยังมีแบ็กอัปเตรียมเอาไว้

“เดี๋ยวนะ มีสัญญาณเตือนขึ้นมาแสดงว่าหมอนี่เข้าไปใกล้เควลับระดับพิเศษแล้ว” หัวหน้า GM กล่าว

ณ ห้องผู้บริหาร

“ในที่สุดก็เข้าไปจนสุดทาง ตอนนี้ก็เหลือแค่ว่าหมอนี่จะเอะใจหรือไม่ว่ามีห้องลับซ่อนอยู่ เพราะตัวผนังไม่มีรอยต่อและดูเป็นธรรมชาติที่สุด นอกจากนี้พวกเรายังใช้บอสค้างคาวหลอกผู้เล่นให้คิดว่ามันจบแล้ว เพราะบอสตัวนี้ถือว่าเป็นบอสระดับสูงพอๆ กับในทวีปใหญ่” นิราวรรณกล่าว

“ถึงจะเอะใจแต่ก็เชื่อว่าหาวิธีผ่านไปยังห้องลับได้ง่ายๆ นี่เพราะพวกเราใส่ปริศนาเพื่อเปิดประตูห้องลับเอาไว้ด้วย อย่างน้อยมันก็

คงต้องคิดจนหัวแทบแตกเลยละ เกมตัวประตูกี้เป็นแบบทำลายไม่ได้ เหมือนกำแพงของเขาวงกตในดินเจี้ยนได้เมื่อเริ่มต้น ดังนั้นจึงใช้ทักษะ เทเลพอร์ตแยกส่วนประตูไม่ได้ ที่สำคัญที่สุดคือถ้าใช้วิธีรุนแรงในการ เปิดประตู ถ้าจะถล่มลงมาทันที” คริสเสริม แต่ก็คิดว่าอย่างไรปริศนาที่ วางเอาไว้ก็คงโดนแก้ได้อยู่ดี เพราะหมอนี่เป็นคนที่ฉลาดมาก แต่อย่างน้อยเขาก็ได้เห็นสีหน้าลำบากใจตอนแก้ปริศนาห้องลับและคงทำให้ รู้สึกดีขึ้นมาบ้าง หลังจากถูกเคลียร์ดินเจี้ยนเมืองเริ่มต้นอันแสนภาค- ภูมิใจไปอย่างง่ายดาย

“ผมขอพูดแค่ว่า เจ้านี้ไม่เคยทิ้งเป้าหมายของตัวเองจนกว่าจะ มั่นใจว่าไม่มีเป้าหมายที่ตัวเองต้องการแล้วจริงๆ” Wizard พูดขึ้น

34

ปริศนาที่คิดจนหัวแทบจะระเบิด

วันมองไปรอบๆ ถ้ำด้านในและไม่พบว่ามีทางจะไปต่อแต่อย่างใด ทั้งผนังถ้ำด้านในก็ไม่มีรอยต่อของชั้นหินที่ทำให้รู้สึกว่ามีทางเข้าซ่อนอยู่

“ดูแล้วน่าจะเป็นถ้ำตันที่มีบอสค้ำคาวเป็นบอสประจำถ้ำนี้นะคะ มาสเตอร์” อริสวิเคราะห์จากสภาพของถ้ำที่เห็น

“ไม่หรอก ผมว่าการสันนิษฐานว่าถ้ำนี้มีแวมไพร์อยู่ควรจะมีความเป็นไปได้สูงนะ เพราะคนที่สันนิษฐานคือคุณโพลีซึ่งเป็น AI ของร้านยา อีกทั้งการเข้ามาในถ้ำนี้ทำได้ยากมากๆ แต่มีบอสค้ำคาวแค่ตัวเดียว คุณไม่สมเหตุสมผลสุดๆ” วันอริบาย

“จันมาสเตอร์คิดว่าภายในถ้ำนี้จะต้องมีห้องลับซ่อนอยู่ใช่ไหมคะ” อริสเริ่มวิเคราะห์ตามเจ้านาย

“ใช่ และผมคิดว่าทางเข้าน่าจะอยู่ที่สุดทางของถ้ำที่เป็นทางตันเนี่ยแหละ แต่คงมีกลไกซ่อนเอาไว้” วันตอบ

“จันรามาช่วยกันหากลไกในการเปิดห้องลับดีกว่าคะ เดี่ยวอริสจะไปดูทางด้านโน้นให้นะคะ” อริสพูดจบก็เตรียมลอบยตัวไปทางด้าน

ซ้ายของกำแพง

“ไม่เอาอะ ชี้เกี่ยจหา ถึงหาเจอเดี๋ยวก็คงมีปริศนามาให้ปวดหัวอีก นี่ก็จะเที่ยงแล้ว เสียเวลากินข้าวกันพอดี ผมว่าเรารีบๆ เข้าไปแล้วกลับไปหาอะไรกินกันดีกว่าครับ” วันรุ่งอรุสเอาไว้

“แล้วมาสเตอร์จะทำยังไงคะ” อริสถามเพราะรู้ว่าลองเจ้านายพูดแบบนี้แสดงว่าต้องมีวิธีจัดการอยู่ในหัวเรียบร้อยแล้ว

“ก็ง่ายๆ นะครับ ถ้าเราสันนิษฐานว่าหลังผนังถ้ำนี้มีห้องลับจริงเราก็คิดว่าทางเข้าก็เหมือนประตูบ้านแล้วกัน ดังนั้นเวลาจะเข้าบ้านก็ต้องมีกุญแจไขเข้าไป แต่ถ้าเรามองกลับกัน เวลาจะออกจากบ้านเราก็แค่หมุนลูกบิดเปิดประตูออกไปเท่านั้น ดังนั้นถ้ำด้านในมีแวมไพร์อยู่จริงเวลาที่ตัวแวมไพร์จะออกมาข้างนอก ก็คงไม่คิดวิธีการให้มันยุ่งยากหรอก อย่างมากก็มีแค่คั่นโยกเท่านั้นแหละ แอมพวกสัญญาณป้องกันขโมยก็ไม่มีทางตั้งขึ้นแน่นอนเพราะเป็นการเปิดจากด้านใน” วันอธิบาย

“อริสเข้าใจแล้วค่ะ งั้นอริสจะเข้าไปสำรวจด้านในเดี๋ยวนี้นะคะ” อริสพูดจบก็ลอยตัวทะลุผนังถ้ำเข้าไปด้านในทันที เมื่อสำรวจดูก็พบกับคั่นโยกจึงรายงานไปหาเจ้านาย

“อริสพบคั่นโยกที่คาดว่ามันจะใช้สำหรับเปิดประตูแล้วค่ะ คั่นโยกอยู่ห่างจากอริสหนึ่งเซนติเมตร มีความยาวห้าสิบเซนติเมตร และทำมุมเฉียงสี่สิบห้าองศาค่ะ”

“โอเคครับ ผมพอจะนึกภาพออกแล้ว อริส เปลี่ยนเป็นถุงมือ” วันพูดจบ ภูตอาวูอริสก็เปลี่ยนเป็นถุงมือ จากนั้นวันบังคับให้ถุงมือดึงคั่นโยกลงมา แล้วผนังถ้ำก็ค่อยๆ เคลื่อนตัวขึ้นช้าๆ วันจึงลอยตัวเข้าไปด้านใน

ณ ห้องผู้บริหาร

“เอ๊ะ! มันทำแบบนี้ได้ด้วยหรือ” คริสทำหน้าที่สุดท้ายซึ่งที่เห็นวันผ่านเข้าไปในห้องลับได้อย่างสบายๆ โดยไม่ต้องแก้ปริศนาแม้แต่ข้อเดียว

“นายลี้มไปแล้วหรือว่า พวกเรากำหนดให้ภูตอาวรุชมีคุณสมบัติคล้ายภาพสามมิติและไม่สามารถสัมผัสได้ เพื่อให้แน่ใจว่าจะไม่สามารถช่วยเจ้าของต่อสู้อันได้ แต่เจ้านี้ดันเอาคุณสมบัตินี้มาใช้ ซึ่งคงมีเจ้านี้แค่คนเดียวเท่านั้นที่สามารถทำได้ เพราะภูตอาวรุชของคนอื่นอยู่ห่างเจ้าของได้ไม่เกินหนึ่งเมตร และไม่สามารถบังคับให้เปิดประตูได้ด้วย” Wizard อธิบาย

“แล้วสรุปว่าปริศนาต่างๆ ที่พวกเราคิดกันจนหัวแทบจะระเบิดล่ะ” คริสรำพัน

“มันก็จะเป็นปริศนาแบบนี้ไปตลอดกาลงั้นละ” Wizard สรุป

ภายในเกม

เมื่อวันลอยตัวเข้ามาก็เริ่มสำรวจไปรอบๆ ห้องและพบกับโรงศพโรงหนึ่งวางอยู่กลางห้อง วินาทีต่อมาฝาของโรงศพก็ค่อยๆ ลอยขึ้นช้าๆ จากนั้นก็มีร่างหนึ่งลุกขึ้น

“มาสเตอร์พบลอร์ดแวมไพร์ คามิล่า เลเวล 290 จากการตรวจสอบพบว่าเป็นเผ่าพันธุ์แวมไพร์ชั้นสูงสามารถอยู่กลางแจ้งแดดได้ แต่พลังจะลดลงครึ่งหนึ่ง และจะมีพลังเพิ่มขึ้นสามเท่าในตอนกลางคืนค่ะ” อริสรายงานผลการวิเคราะห์เบื้องต้น

ลอร์ดแวมไพร์คามิล่าที่ตื่นเพราะเสียงเปิดประตู มองไปยังมนุษย์ที่เข้ามาบรรจบการนอนของมันแล้วพูดขึ้นว่า

“เจ้ามนุษย์ เจ้าบังอาจมากที่กล้ามาบรรจบเวลานอนของข้าแบบนี้ วันนี้ข้าจะดูตืดเลือดเจ้าให้แห้งตายคาปากของข้า ถึงแม้ว่าเจ้าไม่น่าจะมี

เลือดให้ดูแต่เท่าไรก็เถอะ” คามิล่ามองเด็กมนุษย์ตรงหน้าที่ทั้งตัวเล็ก และผมมั่งเสี่ยยิ่งกว่าอะไร แบบนี้คงใช้เวลาดูเลือดไม่นานเท่าไร

“เข้าใจครับ อย่างผมเองก็ไม่ชอบให้ใครมารบกวนตอนนอน เหมือนกัน เพียงแต่ผมอยากได้เขี้ยวทั้งสองข้างของท่าน และเลือดท่าน อีกเล็กน้อย รับรองเลยว่าหลังจากที่ท่านมอบให้แล้ว ผมจะรีบกลับไปทันทีและไม่มารบกวนท่านอีก” วันกล่าวกับคามิล่า เพราะการพูดจาก็น่าจะทำให้เรื่องมันจบได้ง่ายๆ ไม่ต้องเสียเวลามาฆ่าฟันกันให้วุ่นวาย และตัวเขาจะได้รีบกลับไปกินข้าวกลางวันด้วย

“บังอาจ! เจ้าเข้ามารบกวนข้านอนยังไม่พอ ยังกล้ามาขอเขี้ยวข้าอีกงั้นหรือ เจ้าไม่รู้หรือว่าถ้าแวมไพร์ไร้เขี้ยวแล้วจะดูดเลือดพวกมนุษย์อย่างเจ้าได้อย่างไร แล้วแบบนี้จะเรียกว่าแวมไพร์ได้อีกหรือ” คามิล่ากล่าวด้วยน้ำเสียงโมโหพลางคิดว่า จะต้องทรมานเจ้าเด็กมนุษย์นี้ให้สาสมก่อน จึงค่อยดูดเลือดให้มันตายอย่างช้าๆ

“คือท่านก็ใช้หลอดแทนสิครับ ง่ายกว่ากันเยอะเลย เวลาท่านจะไปดูดเลือดใครก็ใช้มีดแทงข้อมือเหยื่อ จากนั้นก็เก็บใส่ถุงแช่น้ำเย็นจัด เวลาจะกินก็เอาหลอดขึ้นมาเจาะดูด เก็บได้นานแถมยังดูดได้ทุกเวลาด้วยนะครับ” วันพยายามแนะนำคามิล่า

“เจ้า! ถึงกับกล้าล้อข้าเล่นขนาดนี้ มันจะมากไปแล้วนะ ตอนแรกข้าตั้งใจว่าจะทรมานเจ้าที่ละนิด แต่ตอนนี้ข้าจะฆ่าเจ้าแล้วเอาเลือดเจ้ามาปฐพีงนอนของข้าแทน” คามิล่าพูดจบก็พุ่งตัวเข้าไปใช้มีดแทงใส่เด็กหนุ่มตรงหน้าอย่างรวดเร็ว แต่กลับแทงได้เพียงแค่อากาศ เพราะเด็กหนุ่มตรงหน้าหายไปจากจุดนั้น วินาทีต่อมา ก็มีเสียงดังขึ้นมาจากข้างหลังแทน

“สรุปท่านไม่คิดจะให้เขี้ยวกับเลือดผมดี? ไซ้ใหม่ครับ ผมไม่ค่อยอยากสู้กับท่านเท่าไร ลองคิดดูดีๆ อีกทีดีไหมครับ” วันถามหลังจาก

เทเลพอร์ตไปอยู่ด้านหลังของคามิล่า

“ถ้าเป็นเจ้า เจ้าจะมอบเกี่ยวกับเลือดให้แก่คนที่เพิ่งเคยพบหน้ากันใหม่ละ ข้าไม่รู้ว่าเจ้าทำได้ยังไง แต่อย่าคิดว่าข้าจะปล่อยให้หลบได้ง่ายๆ อีก”

คามิล่ากระจายคลื่นเสียงอ่อนๆ ออกจากตัว เพื่อที่ถ้าเด็กหนุ่มตรงหน้าหายไปอีกจะได้พุ่งตัวไปจัดการตรงจุดที่ไหลออกมาได้ในทันที

“นั่นสินะครับ ผมลืมไปได้ยังไงกัน ฉันเราคงต้องสู้กันแล้วละ”

วันลอยตัวถอยหลังพลงคิดถึงกลุ่มอาวุธลำดับที่ 701 ขึ้นไปที่ไม่ว่าจะเรียกเป็นอาวุธได้สักเท่าไร ไม่ว่าจะเป็ไม้เบสบอล กีตาร์ กระตะ จักรยานผาดโผน สเกตบอร์ด เรียกได้ว่าอาวุธกลุ่มหลังๆ น่าจะเป็นเพราะคนสร้างเกมเริ่มคิดอะไรไม่ออกแล้วจึงใส่มาให้เต็มมากกว่า โดยเฉพาะอาวุธลำดับที่ 999 ซึ่งเขายังไม่รู้ว่ามีใครที่เ็นคิดสร้างมันขึ้นมาบ้างแล้วหรือยัง จากนั้นก็พูดขึ้นมาว่า

“อริส Book Memory” สิ้นเสียงนั้น สมุดสีชมพูหลายฝั่เล่มก็ปรากฏตรงหน้าวัน วันจินตนาการอาวุธที่จะสร้างขึ้นมาแล้วกล่าวว่า

“Weapon Card Creation”

สิ้นเสียงของวัน ตรงหน้าก็ปรากฏการ์ดรูปโลงศพขึ้นมา วันหยิบการ์ดมาไว้ในมือแล้วกล่าวว่า

“เรียกใช้การ์ด Iron Maiden”

การ์ดตรงหน้ากับสมุดหายไป และปรากฏโลงศพรูปตัวคนลอยอยู่ด้านหน้าแทน

Iron Maiden

ความสามารถพื้นฐาน : สูบเลือด โดยใช้เหล็กแหลมที่อยู่ด้านในดูดเลือดของเหยื่อ

สถิลอาวุธประเภทอัถโนมิติ : จับแวมไพร์ที่อยู่ใกล้ที่สุดได้หนึ่งตัว
แวมไพร์ที่อยู่ภายในจะไร้พลังและไม่สามารถใช้ทักษะใดได้เลย ใช้ได้แค่
ปีละหนึ่งครั้งเท่านั้น

Iron Maiden เปิดอ้าออก เผยให้เห็นภายในที่เต็มไปด้วยเหล็ก
แหลมจำนวนมาก จากนั้นก็มีไซ่พุ่งออกมารัดตัวคามิล่าและดึงเข้าไปใน
โถงอย่างรวดเร็ว จากนั้นฝา Iron Maiden ก็ปิดลงทันที

คามิล่าที่โดนกักขังพยายามหาทางออก แต่ก็พบว่าตัวเองไม่
สามารถใช้ทักษะได้ อีกทั้งเหล็กแหลมที่เสียบอยู่ก็ดูดเลือดของตัวเอง
ออกไปอย่างรวดเร็ว ไม่มีแม้แต่เรียวแรงที่จะร้องออกมา ได้แต่คิดว่า
ปกติเป็นฝ่ายที่ดูดเลือดมนุษย์ ไม่นึกเลยว่าจะมีวันที่ตนต้องถูกมนุษย์ที่
แสนธรรมดาและดูอ่อนแอดูดเลือดเอา และค่อยๆ หมดสติไปช้าๆ

“มาสเตอร์ฆ่ามอนสเตอร์ลอร์ดแวมไพร์ คามิล่า เลเวล 290 ได้
ค่าประสบการณ์ 4,645,800 มาสเตอร์ได้รับเงินจำนวน 1,734,521 Gold
คะ

“มาสเตอร์ปฏิบัติครบตามเงื่อนไข ได้รับ แวนตาแห่งความจริง
(S) หนึ่งอันคะ”

อริสรายงานผลหลังจากลอร์ดแวมไพร์ตายแล้ว

“อริสรว่าได้แค่แวนตาอันเดียวไม่ค่อยคุ้มค่าเท่าไรหรอกคะ
อีกอย่างแวนตานี้เป็นไอเทมที่เป็นส่วนประกอบของควอสที่ไม่เกี่ยวกับการ
ฆ่าลอร์ดแวมไพร์ด้วยคะ” อริสวิเคราะห์รางวัลที่ไม่คุ้มค่าเลยสักนิด

วันหิบบแวนตามาดู มันเป็นแวนตาที่เป็นทรงกลมที่ดูเฉิมเอา
มากๆ เรียกว่าถ้าเขาใส่คงดูเจิดยิ่งกว่าที่เป็นอยู่แน่นอน และเมื่อดู
คุณสมบัติก็พบว่า

แวนตาแห่งความจริง (S)

เมื่อสวมใส่เวลากลางวัน ผู้สวมจะติดสถานะเลือดไหลทันที

ความสามารถ : สามารถมองเห็นในที่มืด สามารถมองทะลุ
ทักษะลวงตา ทักษะปลอมแปลง หรือสิ่งที่ยึดซ่อนอยู่ได้ทุกชนิด

วันสวมแว่นทันที ทำให้ตอนนี้เขาดูเป็นหนุ่มนักเวทฝึกหัดจริงๆ ที่
ดูเจ็ดและเจ็ดที่สุดๆ แต่ตัววันกลับค่อนข้างพอใจกับภาพลักษณ์ตอนนี้เอา
มากๆ พร้อมกับคิดว่าสภาพแบบนี้คงไม่มีใครเข้ามาวุ่นวายกับเขาอีก
ขณะเดียวกันอริสก็เริ่มบ่นเรื่องรูปลักษณ์ที่ดูไม่เท่าของเขายู่ในหัว

วันสำรวจไปรอบๆ พบว่าได้โรงศพมีทางเข้าซ่อนอยู่ ซึ่งถ้าไม่ใช่
แว่นตานี้ก็คงไม่สามารถมองเห็นได้ เขาจึงเลื่อนโรงศพออกและลอยตัว
ลงไป สิ่งที่อยู่ข้างล่างนั้นคือสมบัติจำนวนมากกองสูงท่วมหัว คงเป็น
สมบัติที่คามีล่าและพวกค่างคารรวบรวมมาเป็นเวลานาน วันจึงนำบัตร
มิติลับระดับพิเศษไปแตะที่กองสมบัติและสมบัติก็หายไปทันที

วันหยิบการ์ดมิติลับระดับพิเศษขึ้นมาถือไว้กลางลำตัวแล้วใช้
คำสั่ง

“กลับ”

ร่างของวันก็หายไปจากพื้นที่ทันที

ณ ห้อง GM

“ ‘เคลสลับระดับพิเศษแว่นตาแห่งความจริง’ มีเงื่อนไขคือ ต้อง
ฆ่าลอร์ดแวมไพร์ที่อยู่ภายในห้องลับด้วยตัวคนเดียวเท่านั้น และยังคง
ฆ่าลอร์ดแวมไพร์ภายในห้องลับเท่านั้น ซึ่งเคลสนี้มันยากตรงที่ต้อง
ฝ่าด่านค่างคาร และแก้ปริศนาของประตูทางเข้า ดูแล้วก็ไม่น่าจะมี
ใครทำได้เลย” หัวหน้า GM อธิบาย

“แต่ผมว่าคนออกแบบแว่นตานี้แปลกนะ เหมือนไม่อยากจะให้

ยังงี้ก็ไม่รู้ ทั้งเซยและเดิมขนาดนั้นใครมันจะไปกล้าใส่ แถมยังถ้าใส่ตอนกลางวันก็จะติดสถานะเลือดไหลอีก มันต้องมีอะไรสักอย่างเกี่ยวกับการใช้เวนต์านั้นในตอนกลางวันแน่นอน” รองเซนวิเคราะห์

“แต่ผู้เล่นคนนี้มีทักษะป้องกันคำสาปเลือดไหลอยู่ก็เลยไม่มีผล แคมดูจะชอบกับเวนต์าเซยๆ นั่นก็ต่างหาก ไม่เข้าใจรสนิยมเลยสักนิด” รองโซเดียมองวันหลังใส่เวนต์ที่ชาตินี้คงไม่มีสาวคนไหนหันมาสนใจอีก

“นายก็ด้วย อเร็กซ์ เลิกจับตาขวาได้แล้ว ก็เห็นอยู่ว่าผู้เล่นกลับเข้ามิติลึกลับระดับพิเศษไปแล้ว และก็ไม่มีอะไรเกิดขึ้นทั้งนั้น” หัวหน้า GM หันไปบอกอเร็กซ์ที่ยังคงจับตาขวาอยู่

อเร็กซ์ที่ได้ยินเสียงของหัวหน้าพยายามบอกกับตัวเองว่าคงจะคิดมากไปเอง หรือบางทีอาจเป็นเพราะเขาภาวนาจนบรรลุผลก็เป็นได้

35

ความแข็งแรงแห่งวิธี:

วันปรากฏตัวขึ้นในมิติลบระดับพิเศษ และเสียงของวิธีก็
ดังขึ้น

“ยินดีต้อนรับกลับบ้านค่ะ เจ้านาย วิธีทำอาหารกลางวันรอไว้
เรียบร้อยแล้ว มี...”

“เดี๋ยวค่อยบอกก็แล้วกันครับวิธี ขอผมจัดการกับแวมไพร์สักครู่
ก่อนครับ” วันบอกกับวิธีแล้วหันไปยัง Iron Maiden ที่ลอยอยู่ด้านหลัง
แล้วจึงสั่งให้ประตูเปิดออก ร่างของคามิล่าที่แห้งไปทั้งตัวร่วงลงมาทันที
วันถ่ายพลังจิตไปที่เกี่ยวกับพื้นของคามิล่า แยกมันออกมาจากปากและ
เอาไปเก็บไว้ในช่องเก็บไอเทมทั้งหมด ก่อนจะหยิบขวดออกมาเก็บเลือดที่
ถูกเก็บไว้ด้านล่างของ Iron Maiden เมื่อเสร็จเรียบร้อยแล้วก็หันมาบอก
กับวิธีว่า

“เรียบร้อยแล้ว กลางวันนี้มีอะไรกินบ้างครับ”

“มีข้าวขาหมูดำและซूपกระดุกไก่ฟ้าค่ะ เห็นเจ้านายบอกว่า
ขออะไรที่กินง่ายๆ เพราะคิดว่าออกมาจากถ้ำใหม่ๆ ไม่น่าจะอยากทาน
อะไรเท่าไรหรอก...แล้วพิธีอะไรล่ะคะ” วิธีถามถึงวิธีเพราะไม่เห็น

เจ้านายเรียกให้ออกมา

“อ้อ ต้องรออีกยี่สิบนาทินะถึงจะเจออลิสได้ ตอนนีเราไปกินข้าวกันก่อนก็แล้วกัน” วันพุดจบกก็ตรงไปยังห้องอาหาร ริสะมองเจ้านายตัวเองลอยตัวไปพร้อมกับโคงศพก็รู้สึกแปลกใจว่า เจ้านายเอาโคงศพไปกินข้าวด้วย แล้วมันจะช่วยให้อยากอาหารได้อย่างไร แต่ก็ไม่ได้พุดอะไรออกมานอกจากเดินตามไปเงียบๆ

วันรับประทานอาหารจรมิมและวางช้อนลง อริสที่กลับมา
เป็นญาติอาวุธเหมือนเดิมก็ถามว่า

“มาสเตอร์มีแผนจะไปไหนต่อดีคะ”

“ความจริงก็อยากสำรวจเกาะนี้ให้ทั่วๆ กับลองทดสอบอะไรหลายๆ อย่างแล้วค่อยไปทวีปใหญ่ แต่ตอนนี้ภาพถ้ำค้างคาวยังติดอยู่ในหัวอยู่เลย เพราะจันขอไปนั่งปิกนิกที่น้ำตกเปลี่ยนบรรยากาศก่อนก็แล้วกันนะ” วันตอบ

“แล้วเจ้านายจะเอาอะไรไปทานที่น้ำตกคะ ริสะจะได้เตรียมให้ถูก” ริสะถาม

“คงไปตกปลาและย่างปลากินนะ จะได้เข้ากับบรรยากาศ” วันตอบ

“แล้วมาสเตอร์จะย่างปลาไหม้ๆ กินที่น้ำตกหรือคะ ริสะออกไปอย่างให้มาสเตอร์กินไม่ได้นะคะ” อริสวิเคราะห์ว่าถ้าเจ้านายจับปลามาอย่างกิน น่าจะเป็นของที่กินไม่ได้ยิ่งกว่าเนื้อมังกร เพราะปลาต้องใช้เวลาความสามารถในการย่างสูงมาก

“ไม่เห็นยาก แค่พาริสะไปอย่างให้กินข้างนอกก็จบแล้ว แต่เดี๋ยวเราคงต้องไปซื้ออุปกรณ์ครัวนอกสถานที่ที่ร้านคุณบอสก่อน” วันตอบ

“แล้วเจ้านายจะทำยังไงคะ ริสะไม่สามารถออกไปนอกมิติลับ

ระดับพิเศษนี้ได้ณะคะ” ริสสะท้อนอยากตามไปอำนวยความสะดวกให้
เจ้านายถามต่อ

“ก็ไม่เห็นอยาก ริสเป็นหุ่นสาวใช้ ไม่ใช่ AI สาวใช้ประเภทมนุษย์
ดังนั้นจึงนับว่าเป็นสิ่งของ เพราะฉะนั้น ริสสะท้อนอดสักค้อนะ” วัน
ตอบพลางสั่งให้อริสไปใกล้กับตัวริส

“ดูตกสิ้น” วันใช้สกลิดดูตกสิ้นกับริสทันที ริสหายไปแล้วอริส
ก็รายงาน

“มาสเตอร์ได้รับ การ์ดหุ่นสาวใช้ริสละ ค่ะ”

“เรียบร้อย ฉันเราก็เข้าเมืองไปหาคุณบอสที่ร้านไอเทมกันได้” วัน
กล่าวจบก็ลอยตัวออกจากบ้านไปยังประตูมิติ และเปิดประตูออกไป วัน
มาปรากฏตัวอยู่ที่จุดกลับเมือง เมื่อมองไปรอบๆ ก็พบชอกตึกหนึ่ง
ที่ไม่มีผู้คนจึงได้เดินไปยังชอกนั้นและเรียกให้ริสออกมา

ณ ห้อง GM

“เฮ้ย! นั่น หุ่นสาวใช้ริสนี่ ออกมาได้ยังไง” รองเซนโพล่งถาม
เมื่อเห็นริสเดินออกมาจากชอกพร้อมกับวัน

“ก็ระบบถือว่าหุ่นสาวใช้เป็นสิ่งของอย่างหนึ่ง ดังนั้นยอมให้
สกลิดดูตกสิ้นได้” หัวหน้า GM ตอบ

“แล้วหุ่นสาวใช้ชอกมาข้างนอกนี่ มันไม่เป็นเรื่องใหญ่หรือครับ”
รองอเร็็กซ์ถาม

“จะไม่ใช่เรื่องใหญ่ได้ไง ตอนนี้นำส่งเรื่องไปยังผู้บริหารเรียบร้อยแล้ว
แล้ว เรื่องใหญ่ขนาดนี้ที่รับผิดชอบไม่ไหวหรอก” หัวหน้า GM ตอบ

ภายในเกม

วันเดินไปยังร้านไอเทมพร้อมกับริสในสภาพหนุ่มน้อยหน้าจืดกับ

สาวสวยน่ารักสดใสใส่ชุดเมด ทำให้เป็นที่อิจฉาของบรรดาคนที่พบเห็น เป็นอย่างยิ่ง ในที่สุดก็มีคนกลุ่มหนึ่งทนมั้ไหวเดินมาดักหน้า

“นี่น้องสาว พี่ว่าอย่าไปกับไอ้หน้าจืดนี้เลย มากับพี่ดีกว่ารับรอง น้องมีชีวิตที่ดีกว่านี้เยอะ ไม่ต้องกลัวนะเห็นแบบนี้แต่ตัวจริงพี่เป็นลูกเศรษฐีคนหนึ่งเลยละ รับรองมีเงินให้น้องใช้ไม่น้อยกว่าที่ไอ้หน้าจืดนี้ให้แน่” หัวหน้ากลุ่มมองว่าสาวน้อยตรงหน้าคงเป็นคนรับใช้เจ้าหนุ่มหน้าจืดนี่ในโลกจริงจึงตามมารับใช้ถึงในเกมแน่ๆ ดังนั้นถ้าตัวเขาที่ทั้งหล่อกว่า เท่กว่า และน่าจะรวยกว่า มายื่นข้อเสนอแบบนี้ รับรองว่าไม่มีทางปฏิเสธอย่างแน่นอน ตอนนีเขายังเบื่อแม่เฒ่าที่เริ่มเรียกร้องเยอะขึ้นอยู่แล้วด้วย ถ้าเป็นสาวเมดคนนี้จะต้องเป็นของเล่นชั้นยอดอย่างแน่นอน จากนั้นค่อยส่งให้ลูกน้องเล่นที่หลังเหมือนสาวคนอื่นๆ ที่ผ่านมา

เมื่อวันได้ยินอย่างนั้นก็คิดหาทางหลบเลี่ยง เพราะอย่างไรเสีย ริสะก็ไม่สามารถไปกับคนพวกนี้ได้อยู่แล้ว ที่สำคัญคือเขาไม่อยากมีเรื่องวุ่นวายก่อนไปปิกนิก แต่ยังไม่ทันได้พูดอะไรก็มีเสียงดังขึ้นมา

ปัง!!! ปัง!!!

ตูม!!! เมื่อวันมองไปข้างหน้าก็พบว่าเหล่าผู้เล่นที่ขวางทางอยู่โดนระดมยิงด้วยกระสุนอย่างต่อเนื่อง และเมื่อมองไปข้างหลังก็พบกับริสะที่กำลังสาดกระสุนอย่างเมามัน

เมื่อริสะเห็นเจ้านายหันมาจึงกล่าวว่า

“รอสักครู่ นะคะเจ้านาย ริสะกำลังกำจัดผู้ที่รบกวนเจ้านายให้อยู่”

“คือ ริสะ ความจริง คนเราน่าจะคุยกันก่อนนะ ไม่น่ารีบใช้กำลังกันเลย” วันพยายามสอนให้ริสะรู้จักใจเย็นลงบ้าง เพื่อที่ต่อไปจะได้เดินในเมืองได้อย่างสงบสุข

“ไม่ได้ค่ะ กรณีที่เจ้านายถูกคุกคามไม่ว่าด้วยเหตุใดๆ ริสะจะต้องกำจัดทันที มันเป็นเรื่องของหุ่นสาวใช้ค่ะ” ริสะตอบ เพราะ

โดยพื้นฐานเธอมีหน้าที่กำจัดผู้บุกรุก โดยใช้อาวุธหรือไอเทมที่เจ้านายมีในคลังได้อย่างเต็มที่

วันมองแล้วคิดว่าคงจะคุยกันลำบาก และคิดว่าครั้งต่อไปที่จะเอาริสะออกมาคงต้องหาสถานที่ที่ไม่มีคนอยู่ด้วยน่าจะดีที่สุด ขณะที่กำลังคิดอยู่นั่นเอง ก็มีเวทบอลไฟโจมตีเข้ามาทางด้านหลังซึ่งวันไม่รู้ตัวสักนิด เมื่อเวทบอลไฟเข้ามาใกล้ ริสะก็พุ่งตัวเข้ามาบังไว้ทันที เมื่อวันหันไปมองจึงเห็นว่า มีเวทบอลพุ่งใส่ริสะอย่างจังเป็นจำนวนหลายลูกต่อเนื่องกัน ซึ่งตัวเขาไม่สามารถทำอะไรได้นอกจากตะโกนว่า

“ริสะ!”

ตูม!!!

เมื่อควันไฟจางลงก็ปรากฏร่างของริสะที่ไม่ได้รับความเสียหายแม้แต่นิดเดียว

“บ้าน่า! นั่นเวทบอลไฟ เลเวล 40 เลยนะ ทำไม่ไม่เป็นอะไรเลยละ ยัยนี้มันปีศาจหรือเปล่าเนี่ย” หนึ่งในผู้เล่นที่เป็นคนร้ายเวทอุทยานด้วยสีหน้าตกใจ

วันเห็นสภาพปลอดภัยของริสะก็รู้สึกโล่งอก และนึกถึงตอนที่ริสะเป็นเจ้านุ่นที่กว่าเขาจะโจมตีจนเสียหายได้ ก็ต้องผนึกปราณพื้นฐานระดับ 100 รวมถึงธาตุทั้งเจ็ดแบบเสริมกันในระดับ 100 ดังนั้นเวทบอลไฟธรรมดาที่ย่อมไม่อาจทำอะไรริสะได้ แต่วันกลับรู้สึกโกรธตัวเองที่ประมาทมากเกินไป และตอนนี้เจ้าพวกนี้มันต้องได้รับการตอบแทนอย่างสาสม

วันเดินไปยังจุดที่ริสะยืนอยู่

ณ ห้องผู้บริหาร + ห้อง GM

“บรรลัยแล้ว!” Wizard เห็นสีหน้าของวัน รีบกดปุ่มติดต่อยัง

ห้อง GM ทันทิ

“วีรเทพ นี่ผม Wizard”

“ครับ มีเรื่องอะไรหรือครับ” หัวหน้า GM วีรเทพตอบ

“แบ็กอัปเมืองเริ่มต้นทั้งหมดและพื้นที่อื่นๆ ในระยะห้ากิโลเมตร โดยรอบด่วน!” Wizard สั่งงานทันที

“มีเรื่องอะไรหรือครับ” หัวหน้า GM วีรเทพงกับคำสั่งที่เร่งด่วนขนาดนี้ ทั้งๆ ที่ผู้เล่น The One ยังไม่ได้ทำอะไร

“ไม่จำเป็นต้องรู้ ทำตามคำสั่งพอ จำไว้ด่วนที่สุด!” Wizard สั่งและตัดการติดต่อทันที

หัวหน้า GM ที่แม้จะยังงกับคำสั่ง แต่ก็หันไปสั่งลูกน้องอย่างรวดเร็ว

“นี่ อธิบายหน่อยว่ามันเกิดอะไรขึ้น อยู่ดีๆ ทำไมนายถึงสั่งอะไรแบบนี้” นินารวรรณที่ไม่เคยเห็นอาการตกใจขนาดนี้ของ Wizard มาก่อนถามอย่างแปลกใจ

“ตอนนี่ผมยังไม่ชอบอกรายละเอียดก็แล้วกัน ขอจัดการให้มั่นใจว่าจะไม่เกิดปัญหาอะไรเสียก่อน เขาเป็นว่าเจ้านี่มันกำลังโกรธเท่านั้น” Wizard ตอบพลางก็ย้ข้อมูลบางอย่างลงไป

ภายในเกม

วันเดินไปโดยมีเสียงของอริสดังขึ้นในหัว

“มาสเตอร์คะ ใจเย็นๆ ก่อนนะคะ ริส่ะไม่ได้เป็นอะไรและยังปลอดภัยร้อยเปอร์เซ็นต์” อริสที่รู้จักเจ้านายตนเองดีพยายามปลอบเจ้านายไม่ให้โกรธ

“ไม่ต้องห่วงหรือกอริส ตอนนี่ผมแค่หงุดหงิดตัวเองนิดหน่อยที่ประมาทเกินไป ถ้าริส่ะเป็นอะไรไปผมจะไม่สามารรถขอมได้เพราะเธอ

เป็นหุ่น ไม่เหมือนพวก AI ประเภทมนุษย์ที่สามารถกลับมาเกิดได้ เพราะฉะนั้นผมจึงยังไม่ได้โกรธครับ วางใจได้ แต่ยังไงคงปล่อยคนพวกนี้ไว้ไม่ได้เหมือนกัน คงต้องสั่งสอนไม่ให้กล้าไปรบกวนคนอื่นอีก” วันพูดกับอริสจบก็คิดถึงอาวุธที่จะใช้ไว้ในใจ และคิดว่ากรณีนี้คงไม่มีอาวุธไหนเหมาะสมไปกว่าอาวุธลำดับที่ 987 อีกแล้ว จากนั้นจึงพูดขึ้นว่า

“อริส เศษกระจก”

สิ้นคำพูด เศษกระจกก็เข้ามาอยู่ในมือของวัน อาวุธนี้เป็นอาวุธชนิดเดียวที่ไม่มีรูปร่างตายตัว เมื่อเรียกใช้จะเป็นการสุ่มรูปร่างออกมา วันผ่นึกพลั้งจิตและปรารถนาเข้าไปในเศษกระจกและมันก็หายไปทันที

สิ่งที่ผู้เล่นทุกคนในที่นั้นเห็นเหมือนกันคือ กลุ่มผู้เล่นที่โดนยิงและกำลังฟื้นตัวอยู่ จู่ๆ ก็ตาบอดพร้อมกันในเวลาใกล้เคียงกัน จากนั้นเส้นเอ็นขาและแขนของผู้เล่นก็ฉีกขาด และมีบาดแผลเพิ่มขึ้นเรื่อยๆ โดยที่ไม่มีใครมองเห็นอาวุธที่ใช้โจมตีเลยสักคน เมื่อเวลาผ่านไปนานเข้า สภาพของผู้เล่นตรงหน้าก็สยดสยองจนผู้เล่นหญิงไม่กล้าดูต่อที่สำคัญคือการโจมตีที่เกิดขึ้นนั้นไม่ได้รุนแรงจนถึงกับทำให้ถึงตายถึงตอนนี้ไม่ว่าใครก็คงคิดเหมือนกันว่าถ้าตัวเองเป็นหนึ่งในกลุ่มผู้เล่นตรงหน้านี้คงอยากตายไปเสียให้พ้นๆ น่าจะดีกว่า แต่ก็คงทำไม่ได้เพราะไม่สามารถขยับแขนขาได้นั่นเอง

เมื่อเวลาผ่านไปจนร่างกายเสียเลือดมากเกินไปจนขีดจำกัด ผู้เล่นกลุ่มดังกล่าวก็กลายเป็นแสงหายไปทันที นอกจากนี้ เด็กหนุ่มกับสาวใช้ที่มีเรื่องเมื่อครู่ก็ไม่ได้อยู่ที่นั่นอีก ผู้เล่นส่วนใหญ่จึงคิดว่าไม่น่าจะเป็นฝีมือของเด็กหนุ่มที่ถูกสาวใช้ปกป้องในตอนแรก แต่น่าจะเป็นฝีมือของ ‘นักฆ่าไร้เงา’ ที่เพิ่งกำจัดกลุ่มโจรเจ้าระเบียบไปมากกว่า และเมื่อไม่มีเหตุการณ์อะไรอีก ผู้เล่นทั้งหมดก็กลับไปเล่นเกมของตัวเองต่อ

ณ ห้องผู้บริหาร

“เฮ้อ! ยิงดีที่เจ้านี่มันยังไม่ได้โกรธ” Wizard เห็นว่าเรื่องจบโดยไม่มีอะไรเกิดขึ้นก็ถอนหายใจด้วยความโล่งใจ

“เอาละ เรื่องก็จบแล้ว ทีนี้นายช่วยอธิบายเรื่องทั้งหมดด้วย”
นิรารวรรณถาม

“ก็ได้ แต่ผมไม่สามารถบอกรายละเอียดดีๆ ได้นะ” Wizard ตอบ

“อย่างน้อยก็ให้เราเข้าใจบ้าง จะได้รู้ว่าต้องระวังอะไร”

“ในชีวิตที่พวกฉันรู้จักเจ้านี่มากกว่าสิบห้าปี เคยเห็นเจ้านี่โกรธแค่ครั้งเดียวเท่านั้น สาเหตุคือคนสำคัญของมันถูกฆ่า ส่วนรายละเอียดไม่ขอกล่าวถึง แต่บอกได้ว่าเมื่อโกรธแล้วเจ้านี่จะมีเป้าหมายเพียงอย่างเดียวคือกำจัดศัตรูให้เหมือนไม่เคยมีตัวตนอยู่ในโลกนี้มาก่อน โดยไม่สนใจว่าจะมีใครได้รับผลกระทบอะไรบ้าง หลังจากเหตุการณ์นั้นเจ้านี่ก็กลายเป็นคนเก็บตัวและพยายามหลีกเลี่ยงรู้จักคนเพิ่ม ด้วยเหตุผลที่ว่าถ้าไม่มีใครมารัก คนคนนั้นก็จะไม่เสียใจถ้าเราจากไป และถ้าเราไม่รักใคร เราก็ไม่ต้องเสียใจในเวลาที่เราจากไป”

“อย่าบอกนะว่าที่นายสร้างเกมนี้ก็เพราะสาเหตุนี้ล่ะ” คริสถาม

“ไม่หรอก ตอนสร้างเกมนี้มันเป็นเรื่องของธุรกิจ แต่ระหว่างที่สร้างอยู่ก็คิดขึ้นมาได้ว่าถ้าเจ้านี่เล่นเกมนี้ อาจจะมีโอกาสทำให้เปิดใจได้มากขึ้น เพราะผู้เล่นจะไม่มีทางตายจริง แต่การจะให้เจ้านี่เข้ามาเล่นเกมนี้ก็เป็นไปได้ยาก ก็เลยเขียนเงื่อนไขท้าทายว่าเป็นเกมที่ไม่มีใครสามารถแฮ็กได้ เพื่อดึงดูดให้เจ้าตัวอยากเล่นขึ้นมาไงล่ะ” Wizard อธิบายพลางนึกไปถึงบ๊ิก ที่อุตสาหกรรมทุนพูดคำต้องห้ามออกไปเพื่อกระตุ้นให้วันอยากเล่น จนถูกลบไฟล์ลับที่เก็บสะสมมานาน และนี่ก็อมยิ้มอยู่ในใจที่อย่างน้อยวันก็เปิดใจให้รัสะมากขึ้น

36

บรรณุปาหมาย

วันเทเลพอร์ตออกมาจากพื้นที่และปรากฏตัวขึ้นข้างร้านไอเทมของบอส จากนั้นก็พาริสะเดินเข้าไปในร้านไอเทม และพบว่าในร้านมีบอสอยู่เพียงคนเดียวเท่านั้น คงเป็นเพราะเสียงอะอะเมื่อครู่ทำให้คนออกไปดูเหตุการณ์กันหมด

“สวัสดีครับคุณบอส” วันกล่าวทักทาย

“โอ้! ท่านผู้กล้า The One นี่เอง จะเอาอะไรเพิ่มหรือครับ ข้านึกว่าท่านไปถ้ำค้างคาวเสียอีก แล้วนี่พาใครมาด้วยหรือครับ เอ...หรือว่าเพราะมีสาวน่ารักแบบนี้ถึงได้ไม่สนเจ้าหญิงฟลอราสินะครับ” บอสเห็นวันเดินเข้ามาทัก จึงถามกลับไป

“ช่วยเรียก The One เฉยๆ เอะครับ และผมก็เสริ้จรรยาที่ถ้ำค้างคาวเรียบร้อยแล้วครับ นี่จะไปยังปลาที่น้ำตกเพื่อเปลี่ยนบรรยากาศสักหน่อย คุณบอสมีชุดเครื่องครัวแบบพกพาไหมครับ แต่คราวนี้ไม่เอาแบบฟรีๆ นะ ส่วนคนนี่ชื่อริสะเป็นสาวใช้ของผมครับ” วันตอบ

“มีสิครับ งั้นเดี๋ยวผมจัดชุดใหญ่ให้เลยแล้วกัน แบบราคาพิเศษสำหรับท่าน The One โดยเฉพาะ” บอสพูดจบก็คิดว่าท่านผู้กล้านี้ช่าง

แก๊งกล้าเหมือนเดิม เพียงแค่ช่วงเช้าก็ทำภารกิจได้สำเร็จแล้ว อย่างว่าละ ขนาดการปลดผนึกเมืองเริ่มต้นยังใช้เวลาไม่เกินหนึ่งคืนเลย ระหว่างที่คิดไปก็เดินไปจัดชุดครวัที่ตีที่สุดและเดินมาส่งให้กับวัน

วันรับชุดทำครวัมาเก็บไว้ในหน้าต่างไอเทมและจ่ายเงินไป จากนั้นก็กล่าวลาบอส เดินออกมาจากร้านไอเทมและหันไปพูดกับริสะว่า

“ชุดริสะนี่ทนทานมากเลยนะ ขนาดโดนเวทไปตั้งหลายลูก ยังไม่มีแม้แต่รอยขีดข่วน”

“ชุดของริสะมีความแข็งแกร่งระดับเดียวกับพลังป้องกันตัวของริสะคะ ถ้าตัวริสะไม่เป็นไรชุดก็จะไม่เสียหายเช่นกัน แต่ริสะไม่สามารถเปลี่ยนชุดได้นะคะ” ริสะตอบ

“งั้นก็ดีแล้วละ แต่ที่หลังริสะจำไว้ในะครับ ถ้าไม่มีคำสั่งผม ห้ามโจมตีคนอื่นก่อนโดยเด็ดขาด ถ้าไม่ฟัง ผมจะไม่เรียกใช้ริสะอีก” วันพูดด้วยน้ำเสียงจริงจัง เพราะถ้าเขาเป็นเป้าโจมตีจะควบคุมสถานการณ์ได้ง่ายกว่า

“ได้คะ แต่เจ้านายต้องอย่าทิ้งริสะไปไหนนะคะ” ริสะที่กลัวโดนทิ้งมากกว่าสิ่งใด รีบรับปากเจ้านายทันที

“แต่ผมมีเรื่องสงสัยอยู่อย่างหนึ่ง ริสะสามารถจัดการกับไอเทมที่ผมมีอยู่ได้แค่ไหนครับ” วันรู้สึกสงสัยความสามารถของริสะตั้งแต่วัยปืนที่อยู่คลั่งมาจึงได้อย่างรวดเร็วแล้ว

“ริสะสามารถเรียกใช้ไอเทมที่เจ้านายเป็นเจ้าของ ไม่ว่าจะอยู่ในคลังอาวุธหรือช่องเก็บของได้ทันทีที่ต้องการคะ ยกเว้นอาวุธประจำตัวของเจ้านายเท่านั้น” ริสะตอบ

“ผมเข้าใจแล้ว งั้นเราไปฝึกกันที่น้ำตกกันดีกว่า” วันพูดจบก็เดินนำริสะไป โดยพยายามใช้ทางที่มีคนสัญจรเป็นจำนวนมากเพื่อให้งลมกลืนไปกับผู้คนจนถึงทางออกจากเมือง เมื่อมาถึงจุดที่ไม่มีใครอยู่

ในบริเวณโดยรอบอีก วันก็หยิบโล่ออกมาแล้วหันมาบอกกับริสว่า

“เดี๋ยวริสจะนั่งบนโล่นี้ไปก็แล้วกันนะ” วันสั่งให้โล่ลอยขึ้นโดยหัน
ด้านหน้าลงกับพื้น

“คะ เจ้านาย”

ริสกระโดดขึ้นไปบนโล่ จากนั้นวันและริสก็ลอยไปยังทิศตะวันออกที่มีน้ำตกอยู่ เมื่อแน่ใจว่าบริเวณนั้นไม่มีใครอยู่ก็เปลี่ยนอริสให้เป็น
ภูตอาวุธ

“มาสเตอร์จะจับปลาอย่างไรคะ หรือจะใช้เบ็ดนั่งตกปลาไปเรื่อยๆ”
อริสถามเจ้านายที่ไม่เคยตกปลาในโลกจริงมาก่อน

“ใช้เบ็ดนั่งตกทีละตัวเสียเวลาตายเลย แถมตกได้ครั้งละตัว กิน
ไม่อิ่มหรอก” วันตอบอริส

“มาสเตอร์มีสก็ลอิ้มทิพย์ กินเท่าไรก็ไม่อิ่มมากไปกว่านี้คะ”
อริสรายงานย่อ

“ก็กินให้พออิมอกอิมใจใจ เดี่ยวผมใช้สก็ลคลิ่นเสียงสังหาร
จับปลาก็แล้วกัน ริสไปนั่งรออยู่ตรงใต้ต้นไม้ก่อนนะครับ” วันพูดจบก็
เดินลงไปที่ลำธาร และใช้สก็ลคลิ่นเสียงสังหารจับปลา

“คลิ่นเสียงสังหาร”

คลื่นเสียงก็เกิดคลื่นเสียงกระทบกับผิวน้ำ ทำให้ปลาที่อยู่ใต้น้ำ
พากันหายใจของลอยขึ้นมาถ้วหน้า วันสั่งให้โล่ลอยลงไปซ่อนปลาไป
วางไว้บนบก เมื่อได้ปลาเท่าที่ต้องการแล้วจึงบอกให้ริสนำไปทำอาหาร
ให้ครบทุกประเภทที่เนื้อปลาสามารถทำได้

ณ ห้อง GM

“พีดูลี สุดยอดสก็ลที่เป็นของรางวัลสำหรับนักล่าที่ล่าเร็วที่สุด
มีประโยชน์แค่จับปลาเนี่ยนะ” รองเซกกล่าว

“เอาเถอะ จะใช้ยังไงก็ช่าง ขอให้มันสงบแบบนี้ดีที่สุดแล้ว”
รองอเร็กซ์ว่า

“คิดว่าวันนี้คงไม่มีอะไรแล้วละ เดี่ยวรอให้หมอนี้กินเสร็จแล้วไปนอน พวกเราก็จะไปพักบ้าง” รองโซเดียกล่าว

“เรื่องของผู้เล่นคนนี้พักไว้ก่อน ว่าแต่เรื่องการรับภารกิจที่ปราสาทเป็นยังไงบ้างละ” หัวหน้า GM ถาม

“ก็เป็นอย่างที่พวกเราคิด ตอนเช้าผู้เล่นเกือบทั้งหมดของเมืองเริ่มต้นพากันเดินไปดูปราสาทในส่วนที่สามารถเข้าไปได้ พร้อมกับต่อแถวยาวเหยียดเพื่อรับภารกิจ ยิงดีที่พวกเราเตรียมการได้พร้อมพอสมควร เลยไม่มีปัญหามากนักคะ” รองโซเดียรายงาน

“ก็ดี ยังไงสถานการณ์ช่วงนี้คงเป็นแบบนี้ไปอีกทั้งสัปดาห์ในเกมนั้นแหละ จากนั้นคงดีขึ้น” หัวหน้า GM ตอบ

ภายในเกม

“อาหารเย็นวันนี้ มีปลาทอดราดน้ำปลา ปลาย่างเกลือ ปลาข้างซีอิ้ว ปลาลุยสวน ปลาสามรล ปลาติบ ต้มยำปลา...และปลากะป๋องคะ” ริสะรายงานอาหารที่ทำจากปลาทั้งหมดให้กับเจ้านายทราบ

“น่ากินทั้งนั้นเลยนะ แถมบรรยากาศน้ำตกยามเย็น มีกองไฟเล็กๆ อยู่ข้างหน้านี้ มันช่างกระตุ้นให้เกิดความอยากกินได้เต็มที่จริงๆ” วันพูดชมพลางหยิบปลาทอดกรอบเข้าปาก วันกินอาหารและนั่งคุยเล่นกับอริสและริสะไปเรื่อยๆ อย่างสนุกสนาน จนกระทั่งอาหารหมด และเวลาก็ใกล้จะหนึ่งทุ่มพอดี อริสจึงถามเจ้านายว่า

“คืนนี้มาสเตอร์จะนอนที่ไหนคะ จะนอนที่ริมน้ำตกนี้หรือกลับไปนอนที่บ้านคะ”

“ผมไม่ได้ซื้อเตียงมาด้วย คิดว่าคงกลับไปนอนบ้านแหละ แล้ว

37

Password

วันตื่นนอนแต่เช้า ลงมาด้านล่างไปยังห้องอาหาร เมื่อรับประทานอาหารเช้าก็ออกจากมิติลับระดับพิเศษมาปรากฏตัวที่ลำธาร พลังเดินสำรวจไปทั่วและเดินไปจนถึงน้ำตก รู้สึกว่าน้ำใสและเย็นน้ำเล่นจึงกระโดดลงไป

ณ ห้องผู้บริหาร

“หมอนี่มัน...พวกเราอุตส่าห์ออกแบบแวนให้มันดูเซ็กซี่บวกข้อเสียจนไม่น่ามีคนอยากใส่แท้ๆ ไม่นึกเลยว่าจะมีคนบ้าใส่มันเดินไปเดินมา” คริสพูดอย่างเป็นกังวล เมื่อเห็นว่าวันยังคงใส่แวนไม่ยอมถอด ทั้งยังเล่นน้ำเข้าไปใกล้ทางเข้าหมู่บ้านผ่านชายัญเข้าไปทุกที ถ้าผู้เล่นคนนี้สามารถเข้าไปในหมู่บ้านได้คงสร้างความป่วนให้กับเกมนี้อีกมากเป็นแน่

“ทางเข้าหมู่บ้านจะปรากฏในช่วงเวลาหลังจากพระอาทิตย์ขึ้นหนึ่งชั่วโมงคือเวลาเจ็ดโมงเช้าถึงแปดโมงเช้าเท่านั้น และจะต้องสวมแวนตาแห่งความจริงถึงจะสามารถเห็นทางเข้าหมู่บ้านได้ พวกเราจึงออกแบบให้คนที่ได้แวนไปไม่คิดอยากสวมตลอดเวลา และไม่กล้าเอา

มาสวมในเวลากลางวันด้วย สรุปลู่วุ่นคนนี่มันประสาทหรือเปล่า Wizard คนอื่นเขามีแต่พยายามทำตัวให้ดูดี ดูเท่ ดูเก่งขึ้น แต่หมอนี่นับวันยิ่งทำตัวให้ดูจิตลงไปเรื่อยๆ นี่ถ้าหมอนี่อยู่ในห้อง ฉันคงเดินชนโดยไม่รู้ว่าตัวด้วยซ้ำ” นิราวรรณแปลกใจกับการไม่ดูแลตัวเองสุดๆ ของผู้เล่นตรงหน้า ช่างขัดกับหลักการพื้นฐานของคนทั่วไปที่มักจะทำตัวให้ตัวเองดูดีเป็นที่สนใจของใครต่อใคร

“เขาเรียกว่าวิธีรักษงบในแบบของ The One ไง จะได้อยู่อย่างเฉยๆสบายๆ ไม่มีใครมายุ่งวุ่นวาย” Wizard ตอบพลางมองไปยังหน้าจอพร้อมลှ่นให้วันมองเห็นทางเข้าถ้าเร็วๆ

“ถ้าไอ้วิธีการเล่นเกมที่ผ่านมามีเรียกว่ารักษงบแล้วละก็ ต่อไปถ้าเกิดหมอนี่คิดจะเล่นเกมแบบไม่สงบขึ้นมา พนักงานของเราทั้งหมดคงไม่ต้องกลับบ้านกันแล้ว รู้ไหมว่าเจ้าอริกซ์มันบ่นขอขึ้นค่าไอทีเป็นสามเท่าอยู่ เพราะเมื่อวานก็ไม่ได้กลับบ้านไปวันหนึ่งแล้ว” คริสบ่น เขาเป็นคนอ่านลิสต์ปัญหาที่เกิดขึ้นและต้องจัดการเรื่องต่างๆ ทั้งยังต้องดึงเอาคนที่ทำงานในเวลาปกติมาช่วยงานเพิ่ม ในระหว่างที่ต้องฝึกคนใหม่ที่เพิ่งรับเข้ามา

“ผมถึงเรียกว่ารักษงบในแบบของ The One ไง” Wizard กล่าว โดยไม่ได้สนใจว่าวันจะสร้างปัญหาอะไรขึ้นมาบ้าง

“นี่ เลิกคุยเล่นกันได้แล้ว มันใกล้จะได้เวลาที่ประตูจะปรากฏออกมาแล้ว” ไอโนซอลขัดเพราะเขาเองก็กำลังลှ่นไปด้วยเหมือนกัน

“หวังว่ารอบนี้มันคงไม่คิดวิธีผ่านแบบแปลกๆ อีกันนะ” คริสยังคงคิดถึงการผ่านประตูแบบที่ไม่เคยมีใครทำมาก่อนในเคสที่แล้ว และยังไม่รู้สึกเชิงไม่หาย

“รอบนี้คงทำไม่ได้หรอก เพราะเมื่อผ่านหลังน้ำตกเข้าไป ระบบ AI อาวุธ และทักษะทั้งหมดจะถูกผนึก สิ่งที่ได้ก็คือพึ่งตัวเองเท่านั้น ด้านต่อไปจะเป็นด้านที่เข้สมองลှ่นๆ ไม่มีลูกเล่นอะไรทั้งสิ้น หมู่บ้านนี้

ถือว่าเป็นหมู่บ้านแห่งปัญญา ดังนั้นวิธีการเข้าหมู่บ้านทั้งหมดจะต้องใช้สมองคิดแก้ปัญหาไปที่ละด่าน เพราะคนในหมู่บ้านจะยอมรับคนจากภายนอกเฉพาะผู้มีปัญญาเท่านั้น” นิราวรรณที่เป็นคนคิดเงื่อนไขของควสนี่ทั้งหมด อธิบายถึงด่านในแต่ละชั้นด้วยความมั่นใจว่าไม่มีทางผ่านไปได้ง่ายๆ แน่ๆ

“ด่านแรกคือรูบิก $7 \times 7 \times 7$ มีทั้งหมดหกลูกให้บิดเป็นตัวอักษรที่เป็นชื่อของหมู่บ้านนุชาลัยญ จากนั้นให้นำไปวางบนแท่นที่กำหนดไว้โดยห้ามผิดแม้แต่ลูกเดียว ด่านที่สองคือตาราง Sudoku แบบห้าตารางซ้อนกันโดยมีเวลาให้เพียงตารางละหนึ่งนาที ด่านที่สามเป็นตาราง Kakuro ที่มีเพียงหนึ่งตารางแต่มีเวลาทำแค่หนึ่งนาที โดยด่านที่สองและสามจะเริ่มจับเวลาทันทีเมื่อมีการวางตัวเลขตัวแรกลงไป ฉันคิดว่าหมอนี่น่าจะพลาดในด่านที่สองหรือสามนี้แหละ เพราะมันต้องแข่งกับเวลา ถึงฉลาดยังไงก็ไม่มีทางทำทันแน่นอน”

นิราวรรณอธิบายเสร็จก็หันไปมองหน้า Wizard ที่ยังยิ้มไม่เลิก จึงถามไปว่า

“นี่นายคิดว่าหมอนี่จะมีวิธีการผ่านแบบแหวกแนวอีกหรือไง ถึงได้ยิ้มแบบนี้”

“คิดว่าคงไม่มีหรอก เออ...ผมขอถามหน่อยสิ ใ้อัตาราง Sudoku กับ Kakuro เนี่ยไปเอามาจากไหนหรือ หวังว่าคงจะยากพอนะ เพราะหมอนี่ชอบเล่นเกมพวกนี้” Wizard ถามกลับด้วยแววตาที่คิดว่างานนี้มันน่าจะสนุกจริงๆ

“ไม่ต้องห่วงหรอก เพื่อความแน่ใจว่ามันยากพอ ฉันจึงไม่ได้คิดเองแต่เอามาจากหนังสือในหน้าที่ยากที่สุดเลยล่ะ” นิราวรรณตอบเธอไปเหมาหนังสือทั้งหมดเท่าที่มีและสามารถหาได้ในโลกนี้เพื่อคำถามนี้เลยที่เดียว

“จิ้งหรือ” Wizard รับแบบไม่ใส่ใจนัก

นิราวรรณมอง Wizard ที่พูดเพียงแค่นั้นแล้วอมยิ้มต่อด้วยความหมั่นไส้

ภายในเกม

วันหนึ่งเอาขาแช่น้ำเล่นอยู่ตรงบริเวณน้ำตกอย่างสบายอารมณ์ มองวิวไปเรื่อยๆ พร้อมกับคิดว่าจะสำรวจที่ไหนต่อไปดี ระหว่างนั้น เมื่อมองไปทางน้ำตกก็เหมือนมีเงาร่างๆ อยู่ด้านหลัง จึงลอยตัวทะลุมาน้ำตกเข้าไปและเห็นเป็นช่องกว้างที่น่าจะเป็นถ้ำหิน เขาจึงลอยตัวเข้าไปด้านในต่อ แต่แล้วก็ต้องร่วงลงพื้นทันที ยิงดีที่ลอยสูงจากพื้นแค่ห้าเซนติเมตร จึงไม่ได้เป็นอะไรมากนอกจากเสียหลักเล็กน้อยเท่านั้น

วันหยุดและสำรวจตัวเองพบว่า เขาไม่สามารถเรียกใช้ทักษะหน้าต่างไอเทมและไม่สามารถติดต่อกับอริสได้ จึงคิดว่าพื้นที่นี้จะต้องเป็นพื้นที่พิเศษที่ปิดผนึกความสามารถทั้งหมดแน่ๆ เด็กหนุ่มจึงค่อยๆ เดินไปข้างหน้าด้วยความระมัดระวัง เมื่อเข้าไปถึงด้านในสุดเขาก็พบรูบิกชนิด $7 \times 7 \times 7$ วางอยู่บนโต๊ะหกเหลี่ยม และด้านหน้าของรูบิกมีแท่นทั้งหมดหกแท่น เมื่อสำรวจบริเวณข้างเคียงก็ไม่พบสิ่งอื่นได้อีก แสดงว่าภารกิจนี้มีเนื้อหาที่จะต้องทำอะไรบางอย่างกับรูบิกเป็นแน่

วันเดินไปรอบๆ โต๊ะเพื่อหาเบาะแสสำหรับกราะไซปริตนา และได้พบสัญลักษณ์หนึ่งที่กึ่งกลางด้านหน้าของโต๊ะ เป็นรูปงูที่กำลังกินหางตัวเองและพันตัวเป็นรูปเลขแปดในแนวนอน ซึ่งเป็นสัญลักษณ์ของความไม่มีที่สิ้นสุด ทำให้วันนี้ถึงนิยายปริมาตรเล่มหนึ่งที่มีสัญลักษณ์นี้อยู่ที่หน้าปกเหมือนกัน พลังพูดกับตัวเองว่า

“เอ...สัญลักษณ์นี้ เท่าที่จำได้มันอยู่บนหน้าปกของหนังสือที่อยู่ในห้องสมุด ในนั้นระบุถึงเรื่องราวของชนเผ่าบูชาอัถุ แสดงว่าคงต้อง

เมื่อมองลงไปทีพื้นก็พบกับป้ายตัวเลขเป็นรูปสี่เหลี่ยมตั้งแต่ 1-9 วางอยู่ตามลำดับเป็นจำนวนมาก

“ตาราง Sudoku ห่าชั้น คนคิดเกมนี้ไม่มีความคิดสร้างสรรค์อะไรแล้วซะไหมเนี่ย” วันบ่นพึมพำและหยิบป้ายตัวเลขต่างๆ ไปวางในแต่ละตำแหน่งอย่างรวดเร็วจนครบทุกตัว

4	9	7	3	5	6	2	8	1				8	3	1	2	7	5	6	9	4
3	1	6	2	7	8	5	9	4				6	4	5	1	3	9	2	7	8
5	2	8	9	4	1	7	6	3				7	2	9	6	8	4	5	3	1
6	3	2	7	1	4	8	5	9				1	9	6	3	5	2	4	8	7
9	5	1	6	8	2	3	4	7				2	5	4	8	9	7	3	1	6
8	7	4	5	3	9	1	2	6				3	7	8	4	1	6	9	2	5
2	4	5	1	9	7	6	3	8	9	2	5	4	1	7	5	2	3	8	6	9
1	8	3	4	6	5	9	7	2	4	6	1	5	8	3	9	6	1	7	4	2
7	6	9	8	2	3	4	1	5	7	3	8	9	6	2	7	4	8	1	5	3
						1	2	4	8	7	3	6	9	5						
						5	6	3	2	1	9	7	4	8						
						8	9	7	6	5	4	2	3	1						
4	5	1	3	2	6	7	8	9	1	4	2	3	5	6	4	9	1	8	2	7
7	9	2	1	5	8	3	4	6	5	8	7	1	2	9	7	5	8	3	6	4
8	3	6	4	7	9	2	5	1	3	9	6	8	7	4	6	2	3	1	9	5
9	1	8	7	6	5	4	2	3				4	9	3	8	6	5	7	1	2
5	7	4	9	3	2	6	1	8				5	1	2	9	3	7	4	8	6
6	2	3	8	4	1	5	9	7				7	6	8	2	1	4	5	3	9
1	6	5	2	9	7	8	3	4				2	3	7	5	8	6	9	4	1
2	4	9	6	8	3	1	7	5				9	8	5	1	4	2	6	7	3
3	8	7	5	1	4	9	6	2				6	4	1	3	7	9	2	5	8

เมื่อวางตัวเลขสุดท้ายจนจบ ผนังถ้ำก็เปิดออกให้เห็นทางที่สามารถเดินเข้าไปด้านในได้อีก วันจึงเดินเข้าไปจนสุดทางก็พบกับตารางตัวเลขอยู่บนผนังถ้ำอีกครั้ง ตรงพื้นที่ที่ไม่มีตัวเลขมีลักษณะเป็นร่องยุบลงไปเป็นรูปสี่เหลี่ยม และมีคำอธิบายที่เหมือนกับในห้องก่อนหน้าเขียนเอาไว้ เพียงแต่คราวนี้เป็นตารางคนละแบบกับครั้งแรก

		8	14				22	10
	13			14	5		17	
24						11		
9			19					
		5			9			
	8			20			13	8
13				27				
7			16				12	
			12				8	
27						11		
					10			
		7			9			
		17			16		7	4
	28						5	
16							15	
19				19				
14						10		

“ตาราง Kakuro สรุปลักษณะที่คิดเกมนี้มันต้องสิ้นคิดแน่ๆ ถึงได้เอาแต่ปริศนาง่ายๆ มาเป็นโจทย์สำหรับทางเข้าแบบนี้” วันเซ็งกับปริศนาตั้งแต่ทางเข้ามาแล้ว เพราะไม่มีอะไรที่น่าสนใจสักอย่างพลางคิดสงสัยว่าหมู่บ้านนี้คงไม่ค่อยมีอะไรน่าสนใจแน่ๆ ถึงได้เอาปริศนาง่ายๆ แบบนี้มาทำเป็นด่านทางเข้า ช่างไม่สมกับชื่อ WISDOM หมู่บ้านแห่งปัญญาสักนิด จากนั้นวันก็หยิบแผ่นตัวเลขที่วางอยู่ด้านล่างมาวางบนตำแหน่งต่างๆ อย่างรวดเร็ว

		8	14					22	10
	13	4	9	14	5		17	9	8
24	9	3	5	6	1	11	1	8	2
9	8	1	19	7	4	1	2	5	
		5	4	1	8	9	3	6	8
	8	1	7	20	4	5	8	2	1
7	5	2	16	6	1	9	12	5	7
27	8	6	1	9	3	11	5	6	
		7	2	5	16	9	6	3	4
	28	4	5	7	9	3	5	4	1
19	7	8	4	19	7	1	6	2	3
14	9	5				10	9	1	

เมื่อวางแผ่นตัวเลขตัวสุดท้ายเสร็จ ผงงักก็เปิดออก วันเดินไป
 ด้านในด้วยสีหน้าเบื่อหน่ายเต็มที่ พลังคาดหวังว่าต่อไปคงมีปริศนาที่
 น่าสนใจกว่านี้ สุดทางนั่นคือประตูขนาดใหญ่ที่ถูกปิดของประตูมีช่อง
 ลักษณะเหมือนหัวแหวนเมืองเริ่มต้น ด้านข้างประตูมีคำที่เขียนด้วย
 อักษรพิเศษระดับสูงว่า

จงใส่รหัสที่ถูกต้อง ประตูบานนี้จึงจะเปิดออก

ณ ห้องผู้บริหาร

“อธิบายมาเดี๋ยวนี้เลยนะ Wizard ทำไมหมอนี้มันถึงผ่านด่านแต่ละด่านได้ง่ายดายแบบนั้น” นิราวรรณที่มองการแก้ปริศนาอันรวดเร็วของผู้เล่นตรงหน้าหันไปถามคนที่เอาแต่ยิ้มมาตั้งแต่แรก

“ก็ได้ๆ เรื่องแรก เจ้านี่มันเล่นรูบิก $3 \times 3 \times 3$ ตั้งแต่ 3 ขวบและค่อยๆ ขยับขนาดมาเรื่อยๆ จนสัก 3 ขวบครึ่งเจ้านี่มันก็เล่นรูบิก $7 \times 7 \times 7$ ได้แล้ว ดังนั้นการบิดรูบิกเป็นตัวอักษร สำหรับมันถือเป็นเรื่องง่ายอยู่แล้ว ส่วนชื่อหมู่บ้านก็เขียนไว้ชัดเจนในหนังสืออยู่แล้วนี่ ยิ่งถ้าสังเกตเห็นสัญลักษณ์ของหมู่บ้านที่โต๊ะก็ต้องรู้ได้ทันทีละ

“เรื่องที่สอง ก็อย่างที่ผมถามไปแล้วว่า เอาคำถาม Sudoku กับ Kakuro มาจากไหน ซึ่งเธอก็ตอบว่าเอามาจากในหนังสือ ผมบอกได้เลยว่าเจ้านี่มันทำปริศนาพวกนี้มาครบทุกเล่มที่เคยมีการตีพิมพ์มาแล้วและความจำระดับเจ้านี่ก็ไม่ใช่ว่าเรื่องแปลกที่จะจำลำดับที่ตัวเองเคยทำเอาไว้ได้ ผมบอกไว้ก่อนก็ได้นะว่าที่หลังถ้าคิดจะสร้างปริศนาอะไรต้องเป็นปริศนาที่ไม่เขียนอยู่ในหนังสือเล่มไหนเลย แบบนั้นแล้วอาจจะมีโอกาสให้เจ้านี่คิดมากขึ้นสักเล็กน้อยก็เป็นได้”

Wizard อธิบาย แต่ตัวเขาก็ยังไม่แน่ใจเหมือนกันว่าปริศนาที่คิดขึ้นมาใหม่ มันจะไปซ้ำกับที่คนอื่นเคยคิดไว้แล้วหรือเปล่า

“บ้าไปแล้ว! จำรูปแบบที่เคยทำได้ทั้งหมดเนี่ยละ แล้วใครมันจะไปรู้ล่ะว่าปริศนาอันไหนไม่เคยเขียนอยู่ในหนังสือ” นิราวรรณบ่นพร่ำพร้อมกับได้แต่ปลง เพราะไม่รู้จักจัดการผู้เล่นตรงหน้าให้จนแต้มอย่างไรดี และเริ่มเข้าใจความรู้สึกของคริสที่โดนผู้เล่นตรงหน้าผ่านด่านที่ตัวเองคิดเอาไว้อย่างง่ายดาย ก่อนจะพูดแบบปลงๆ ว่า

“หวังว่า มันคงเดา Password ชุดสุดท้ายไม่ถูกนะ”

38

แม่เต่า

วันเห็นช่องใส่รหัสผ่านสี่ช่อง เมื่อมองลงไปด้านล่างก็พบป้ายตัวอักษรภาษาอังกฤษ ตามด้วยป้ายตัวเลขวางเรียงอยู่ จึงค่อยๆ คิดวิเคราะห์จากด้านที่ผ่านมาทั้งหมด

1. ก่อนหน้านี้มีแต่ป้ายตัวเลขมาตลอด แล้วอยู่ดีๆ มีป้ายภาษาอังกฤษโผล่มาแบบนี้ดูไม่มีเหตุผลเท่าไร แถมอยู่ด้านหน้าด้วย เหมือนจะตั้งใจบอกว่ามีตัวอักษรผสมอยู่ด้วย แต่การที่มีป้ายแบบนี้ กลับยิ่งทำให้มั่นใจว่ารหัสผ่านจะต้องมีแค่ตัวเลขสี่ตัวเท่านั้น

2. จากลักษณะด้านที่ผ่านมา เป็นการให้ตารางแบบยากในข้อสุดท้ายจากหนังสือทั้งสองตาราง แสดงว่าคงต้องการให้มั่นใจว่าจะไม่มีคนผ่านได้อย่างแน่นอน ทั้งๆ ที่ข้อสุดท้ายมันง่ายกว่าข้ออื่นด้วยซ้ำไป

3. สุดท้ายแล้วคนที่คิดแบบนี้ ในด้านสุดท้ายก็มักจะคิดแต่รหัสผ่านที่จำได้ง่ายๆ เท่านั้น และในพื้นที่แบบนี้คงเป็นส่วนที่ไม่ค่อยมีคนผ่านเข้ามา ทำให้ไม่จำเป็นต้องเข้ามาดูบ่อยๆ จึงยังต้องทำให้จำง่ายที่สุดเผื่อว่าถ้าต้องการแก้ไขอะไรภายหลังจะได้สามารถทำได้โดยง่าย ดังนั้นรหัสผ่านก็น่าจะต้องเป็นตัวเลขชุดนี้แน่

เมื่อวันคิดเสร็จจึงเดินไปหยิบป้ายหมายเลขออกมาและติดไปที่ประตู

1 2 3 4

จากนั้นก็นำแหวนเมืองเริ่มต้นประทับเข้ากับรูปประตู และบิดแหวนไปตามเข็มนาฬิกา ประตูเปิดออกอย่างช้าๆ จากนั้นวันก็เดินเข้าไปพร้อมบ่นในใจว่า

‘ช่างเป็นรหัสผ่านที่สิ้นคิดจริงๆ’

ณ ห้องผู้บริหาร

“ฉันเชื่อแล้วว่า หมอนี่ความจำดีมากจริงๆ เป็นคนที่มีความสามารถในการคำนวณและวิเคราะห์ที่สูงมาก เพราะวิธีการแก้ปริศนารหัสผ่านแต่ละตัวได้นั้นทำได้ยากมาก เนื่องจากต้องจำรายละเอียดของควอสได้หมดทุกขั้นตอน” นิราวรรณเอ่ยขึ้นชมผู้คนที่สามารถแก้ปริศนารหัสผ่านสุดท้ายได้ถูกต้อง

“แล้วไอ้รหัสผ่านชุดนี้มีมันคิดยังไงล่ะ ฉันไม่เห็นจะเข้าใจสักนิด” คริสทามเพราะแต่ละด่านไม่เห็นมันจะบอกไปออกมาเป็นตัวเลขได้สักตัว

“รหัสนี้มาจากประตูทั้งสี่โดยที่เลข 1 ตัวแรกมาจากระยะเวลาที่ประตูจะเปิดออกเมื่อพระอาทิตย์ขึ้นไปแล้วหนึ่งชั่วโมง การที่จะรู้ได้ต้องรู้จักสังเกตเวลาที่สามารถเข้ามาได้ซึ่งการที่จะมีคนเอะใจเรื่องนั้นได้นั้นเป็นเรื่องที่เป็นไปได้ยากมาก

“เลข 2 มาจากคำว่า WISDOM เมื่อแทนที่ตัวอักษรทั้งหมดด้วยตำแหน่งในภาษาอังกฤษจะได้ W(23) I(9) S(19) D(4) O(15) M(13) เมื่อเอามารวมกันจนเหลือเลขตัวเดียวก็จะได้...”

$$23 + 9 + 19 + 4 + 15 + 13 = 83$$

$$8 + 3 = 11$$

$$1 + 1 = 2$$

“ส่วนเลข 3 มาจากผลรวมของตัวเลขที่เติมเข้าไปในตาราง Sudoku แต่ถ้าคิดด้วยวิธีเอามาบวกทีละตัวจะใช้เวลามาก เนื่องจากมีตัวเลขเยอะถึง 244 ตัว แต่เราสามารถใช่วิธีลัดได้คือ ผลรวมของตาราง Sudoku หน้าชั้นนั้นจะเท่ากับ 1845 เสมอ ดังนั้นเราจึงเอาเลขของโจทย์ที่มีแค่ 125 ตัวมาบวกกันจะได้ 618 แล้วนำไปลบกับ 1845 ก็จะได้ผลรวมของคำตอบเหมือนกัน และเมื่อเอามาบวกกันจนเหลือเลขตัวเดียว ก็จะได้...”

$$1845 - 618 = 1227$$

$$1 + 2 + 2 + 7 = 12$$

$$1 + 2 = 3$$

“เลข 4 ในตำแหน่งสุดท้ายนั้นก็มาจากผลรวมของตัวเลขที่เติมเข้าไปในตาราง Kakuro เหมือนกัน เราสามารถใช่วิธีลัดด้วยการเอาตัวเลขโจทย์มาบวกกันแล้วหารสองก็จะได้ผลลัพธ์เหมือนกัน ซึ่งก็คือ...”

$$638 \div 2 = 319$$

$$3 + 1 + 9 = 13$$

$$1 + 3 = 4$$

“เป็นไง รหัสผ่านที่ฉันคิด สุดยอดไหมล่ะ”

นิราวรรณอธิบายวิธีการหาตัวเลขแต่ละตัวที่ต้องใช้การสังเกตและจดจำ ซึ่งไม่ใช่สิ่งที่คนทั่วไปจะทำได้ แถมยังต้องทำในเวลาที่เหมาะสมอีกด้วย

“โอโฮ! สุดยอดเลยละ แต่หมอนี้ก็เก่งมากนะที่แก้โจทย์พวกนี้ได้ ถ้ามันใช้วิธีแบบนี้ผ่านด่านอื่นๆ ก่อนหน้านี้นี้ ผมจะไม่คิดมากสักนิด ว่าแต่หมอนี้มันเข้ามาเล่นเกมหรือเข้ามาทำลายความภาคภูมิใจของ

พวกเราฝ่ายบริหารกันแน่นะ เล่นเคลียร์ทุกด้านเหมือนเข้ามาเดินเล่นแบบนี่ เออ...ผมสงสัยอยู่อย่างหนึ่ง แล้วทำไมรหัสผ่านมันถึงเป็น 1234 ได้พอดีล่ะ”

คริสซึ่งกับวิธีการคิดคำตอบที่สลับซับซ้อนมาก กระทั่งตัวเขาเองต่อให้มีเวลาคิดก็คงไม่คิดไม่ออกแน่ๆ

“ก็ฉันคิด Password ก่อนแล้วค่อยไปคิดโจทย์นะสิ ขึ้นคิดโจทย์ก่อนแล้วได้ตัวเลขจำยากๆ เวลาเข้าไปแก้ข้อมูลก็ลำบากแยะพอดี” นีราวรรณอธิบาย เพราะสิ่งที่ใส่ลงไปในระบบแล้ว ถ้าจะตั้งขึ้นมากก็จะมีการถามรหัสผ่านเก่าเพื่อยืนยันตัวตนเสียก่อน

“เออ...นีราวรรณ ผมขอถามหน่อยสิ รหัสผ่านคอมพิวเตอร์ที่บ้านของเธอ ใส่อีเครื่องที่ไม่ได้ต่ออินเทอร์เน็ตนี้ ใช่ 1234 ด้วยหรือเปล่า” Wizard ถามลอยๆ

“ก็ใช่ะสิ บ้านฉันนะมีระบบป้องกันผู้บุกรุกเป็นอย่างดี ยิ่งงี้ก็ไม่มีใครเข้าไปได้อยู่แล้ว อีอย่างคอมพิวเตอร์เครื่องนั้นมันก็ไม่ได้ต่อบินเทอร์เน็ตด้วย จะให้คิดรหัสผ่านแบบจำได้ยากๆ ไปทำไม ขึ้นจำไม่ได้ขึ้นมาได้เป็นเรื่องใหญ่กันพอดี ในนั้นมีแต่ไฟล์สำคัญทั้งนั้น พูดถึงเรื่องนี้แล้ว ยิ่งงี้เสียก็มีคอมพิวเตอร์ที่บ้านฉันเครื่องนึงละ ที่ผู้เล่นคนนี้ไม่มีปัญญาแฮ็กได้อย่างแน่นอน นอกจากจะบุกเข้าไปถึงในห้อง ที่สำคัญเขาคงนึกไม่ถึงหรอกว่าผู้บริหารแบบฉันจะใช้รหัสผ่านง่ายๆ แบบนี้”

นีราวรรณเฉลยด้วยความมั่นใจว่าไม่มีใครสามารถขโมยข้อมูลในคอมพิวเตอร์ของตัวเองไปได้แน่ เพราะคนที่บุกเข้าไปได้ก็คงต้องนึกแต่รหัสผ่านยากๆ ยาวๆ แบบที่สมกับเป็นผู้บริหารระดับสูงที่มีข้อมูลลับมากมายเป็นแน่

เมื่อ Wizard ได้คำตอบก็ไม่พูดอะไรต่อ ได้แต่ยิ้มและมองวันซึ่งกำลังเดินออกจากประตู

ณ ห้อง GM

“โหพี่! ความจำของหมอนี้มันต้องสุดยอดมากๆ ถึงจำตัวเลขของโจทย์ที่เพิ่งทำไปได้ละเอียดขนาดนั้น” รองเซนกล่าวหลังจากได้อ่านวิธีการคิดรหัสผ่าน

“ไม่ใช่แค่นั้นหรอกนะ รหัสผ่านนี้มันยังมีการหลอกล่ออีกชั้นด้วย” หัวหน้า GM

“มันหลอกล่อยังไง ผมไม่เห็นเข้าใจเลย” รองเซนถามเพราะมันก็แค่ตัวเลขชุดหนึ่ง ไม่มีอะไรให้สงสัยสักนิด

“ก็ลองคิดดูสิ ถ้านายสามารถไขปริศนาแต่ละข้อที่ต้องใช้ความสามารถสุดๆ จนได้คำตอบ 1234 แล้วนายจะคิดว่าคำตอบนี้เป็นยังไง” หัวหน้า GM ไม่ตอบแต่ถามกลับแทน

“ก็คงคิดว่าวิธีการคิดมันน่าจะผิด เพราะด่านที่ผ่านมามันยากสุดๆ รหัสผ่านจึงไม่น่าจะเป็นคำตอบง่ายๆ แบบนั้น จากนั้นก็หาวิธีคิดแบบอื่นแทน” รองเซนตอบ

“ใช่ เพราะมันยากมาตลอด พอมาเจอรหัสผ่านแบบนี้ ทุกคนก็คงคิดเหมือนกันว่าไม่น่าจะใช่ ยังมีตัวอักษรเพิ่มมาด้วยก็ยิ่งทำให้คิดว่ารหัสผ่านที่คิดได้มันน่าจะผิด เรียกว่าเป็นกับดักทางจิตวิทยาที่ร้ายกาจทีเดียว” หัวหน้า GM อธิบาย

“สรุปหมอนี้มันสุดยอดจริงๆ ทั้งสามารถคิดวิธีในการแก้ปริศนากายๆ ได้ถูกต้อง แถมไม่หลงกลกับดักทางจิตวิทยานี้่อีก” รองเซนทิ้งกับความสามารถของผู้เล่นตรงหน้าสุดๆ

“แต่ฉันอยากให้ทุกพื้นที่เหมือนในถ้ำนี้มากเลย ใช้อะไรไม่ได้ นอกจากตัวเอง เท่ากับว่าไม่มีความเสียหายใดๆ เกิดขึ้น ฐึ่หมอลูกน้องของผมเพิ่งส่งข้อมูลมาว่ายังกู้ถ้ำค้างคาวได้ไม่ถึงสามสิบเปอร์เซ็นต์ด้วยซ้ำ” รองอเร็็กซ์ปน

ภายในเกม

เมื่อวันเดินออกจากถ้ำก็ได้ยินเสียงอริสดังขึ้น

“มาสเตอร์ เมื่อครู่เกิดอะไรขึ้นคะ อยู่ดีๆ มาสเตอร์ก็เดินเข้าไปหากำแพงหินหลังน้ำตก อริสจะเตือนก็ไม่ทัน หลังจากนั้นอริสก็ไม่สามารถติดต่อมาสเตอร์ได้อีก”

“อ้อ ผมเข้าไปในพื้นที่พิเศษนะครับ มันใช้ทักษะและ AI ไม่ได้ อริสบอกว่าผมเดินไปหากำแพง แสดงว่าอริสมองไม่เห็นทางเข้าหรือ” วันเริ่มสงสัยว่าทางเข้าถ้ำนี้คงมีอะไรแปลกๆ ซ่อนอยู่

“คะ อริสเห็นเพียงผนังหินหลังน้ำตกเท่านั้นคะ” อริสรายงาน

“แสดงว่าทางเข้าถ้ำแห่งนี้มีภาพลวงตาบางอย่างปิดเอาไว้ แต่ไม่สามารถปิดเว้นตาแห่งความจริงได้ คิดถูกจริงๆ ที่สวมแว่นนี้ไว้ตลอดเวลา” วันวิเคราะห์แล้วพุดให้อริสฟัง

“ถ้าตัวแว่นมันดูดีกว่านี้ก็คงดีอยู่หรอกคะ” อริสบ่นเพราะยังรับไม่ได้

วันไม่ได้ตอบอริส แต่มองสำรวจไปรอบๆ แทนและพบว่าบริเวณนี้เป็นปากกว้างขวางที่อยู่ภายในถ้ำและมีความสมบูรณ์มากทีเดียว ด้านบนของถ้ำนั้นมีแสงส่องลงมาพอสมควร ขนาดที่สามารถทำการเกษตรได้อย่างสบาย กระจกที่กำลังสำรวจอยู่นั้นเอง วันก็ได้ยินเสียงคนวิ่งตรงเข้ามา ลึกครู่ก็เห็นว่าเป็นกลุ่มผู้ชายประมาณสิบคนพร้อมอาวุธครบมือเข้ามาล้อมกรอบเขาเอาไว้ ผู้ชายคนหนึ่งซึ่งน่าจะเป็นหัวหน้ากลุ่มเดินออกมาพุดว่า

“เจ้าเข้ามาในหมู่บ้านนี้ต้องการอะไร หมู่บ้านนี้ไม่ต้อนรับคนนอก เพราะพวกคนนอกหวังแต่จะหาผลประโยชน์จากหมู่บ้านนี้ทั้งสิ้น”

เมื่อพุดจบคนทั้งกลุ่มก็ชี้อาวุธมาทางวัน

“ขอโทษครับ คือผมเห็นมีทางเปิดอยู่เลยเดินเข้ามา ในเมื่อ

เจ้าบ้านไม่ยินดีต้อนรับ ผมก็ขอตัวก็แล้วกัน น่าเสียดายที่ได้ชื่อว่ามีหมู่บ้านแห่งปัญญาแต่กลับใช้กำลังเป็นตัวหลักในการเจรจา”

วันรู้สึกผิดหวังตั้งแต่ปริศนาที่ง่ายจนไม่น่าจะเป็นทางเข้าของหมู่บ้านแห่งปัญญา ยิ่งมาเจอคนในหมู่บ้านทำตัวแบบนี้อีก ทำให้เขาหมดความสนใจทันที ขณะที่เตรียมตัวจะหันหลังกลับก็ได้ยินเสียงหัวเราะกลุ่มคนเดิมรั้งไว้เสียก่อน

“เดี๋ยวก่อนครับ เมื่อสักครู่นี้เป็นการลองใจท่านดูเท่านั้น เพื่อทดสอบว่าท่านเป็นคนยังไง มาเพื่อหวังประโยชน์หรือไม่ เพราะการจะเข้ามาถึงหมู่บ้านนี้ได้ ท่านต้องรู้ประวัติของหมู่บ้านนี้พอสมควร ย่อมต้องรู้ว่าหมู่บ้านนี้มีสิ่งที่คุณภายนอกทุกคนอยากเป็นเจ้าของถูกปิดผนึกเอาไว้ ถ้าท่านพยายามดิ้นดันจะเข้ามา พวกเราจะรวมพลังกันจัดการท่านแน่นอน แต่จากการที่ท่านไม่มีที่ที่ทาสใจแถมทำท่าจะกลับแบบนี้ แสดงว่าพวกเราเชื่อถือท่านได้ ท่านช่างสมกับเป็นท่านผู้กล้าในตำนานจริงๆ” หัวหน้ากลุ่มกล่าวแล้วเก็บอาวุธเช่นเดียวกับคนที่เหลือ

“เรียกผมว่า The One ดีกว่าครับ” วันพูดพลางคิดว่าท่านผู้กล้าอีกแล้ว ทำไมภายในเกมจึงต้องเขียนเอาไว้ว่าคนที่เข้ามาในหมู่บ้านได้จะต้องเป็นผู้กล้าด้วย ช่างน่ารำคาญเสียจริงๆ ไม่ว่าจะใครมันก็คือคนเหมือนกันหมด ไม่มีใครเป็นผู้กล้าที่แท้จริงหรอก ใ้การยินยอมแบบนี้มีแต่จะทำให้คนหลงตัวเองจนลืมตัวตนนั้นแหละ แล้ววันก็นึกถึงตอนที่รู้ความหมายของชื่อตัวเองที่พอเป็นคนตั้งให้เป็นครั้งแรก

ชื่อ ‘วัน’ ที่แปลว่า ‘วัน’ แบบตรงตัว เพราะไม่ว่าจะเป็นวันอาทิตย์ วันจันทร์ วันอังคาร หรือจะเป็นวันพรุ่งนี้ วันหยุด แม้จะแตกต่างกัน แต่ก็มีส่วนที่เหมือนกัน คือไม่ว่าวันไหนก็มีสี่สิบสี่ชั่วโมงเท่ากัน ดังนั้นให้คิดเสมอว่าไม่ว่าจะเกิดอะไรขึ้น วัน ก็ยังคงเป็น วัน อยู่เสมอ เป็นการย้ำเตือนให้อย่าลืมตัวเอง และเขาก็สร้างอริสขึ้นมาเป็น

เครื่องช่วยเตือนตัวเองอีกที

“ได้ครับท่าน The One ขอเชิญท่านไปยังหมู่บ้านของพวกเรา”
หัวหน้ากลุ่มกล่าวพลางหันหลังและเดินนำไปพร้อมกับคนที่เหลือ

วันจึงลอยตัวขึ้นจากพื้นในระดับที่แทบไม่เห็นว่ายลอยอยู่และ
บังคับให้รองเท้าขยับไปมาเหมือนกำลังเดินตามไปซ้ำๆ เมื่อพื้นแนวป่าก็
พบกับหมู่บ้านทรงโบราณตั้งเรียงกันเป็นกลุ่มๆ มีการทำการเกษตรและ
เลี้ยงสัตว์แบบง่ายๆ อยู่รอบหมู่บ้าน

เมื่อเดินผ่านผู้คนก็มีแต่เสียงพูดถึงท่านผู้กล้า ท่านผู้กล้า จนเขา
เริ่มรู้สึกอยากกลับบ้านไปนอนเสียมากกว่า เมื่อไปถึงกลางหมู่บ้าน
หัวหน้ากลุ่มก็เดินนำเข้าไปยังบ้านหลังหนึ่งซึ่งตั้งอยู่ตรงกลางพอดี ก่อน
จะหยุดตรงหน้าประตูและตะโกนว่า

“แม่เฒ่า ข้าพาท่านผู้กล้ามาแล้ว”

สิ้นเสียงสักพักหนึ่ง ประตูบ้านก็เปิดออกพร้อมกับการปรากฏตัว
ของสาวสวย อายุประมาณ 18 ปี ผมยาวสีดำสนิท ดูท่าทางแข็งแรง
ในชุดที่ดูแก่กว่าอายุเป็นอย่างมาก หญิงสาวมองมาทางวันและเอ่ยว่า

“ท่านผู้กล้า ในที่สุดท่านก็มาจนได้ พวกเรารอคอยท่านมานาน
แล้ว”

วันมองไปยังหญิงสาวสวยตรงหน้าที่ไม่ว่ามองมุมไหนก็ไม่มีทาง
มีอายุเกิน 18 ปี แล้วถามว่า

“ท่านคือแม่เฒ่าหรือ”